

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA VI. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM, 2004. MÁRCIUS

MIÉRT SZÜLETETT JÉZUS?

•
TUDATLANSÁG...

•
ISTEN AKARATA AZ ÉLETEBEN

•
HOGY NE LEGYETEK RESTEK:

AVAGY NÉHÁNY GONDOLAT
A LUSTASÁGRÓL

•
A JÓ ÚTON...

•
KERESSÉTEK AZ URAT!

•
KÁLVIN JÁNOS (2.)

•
TANULSÁGOK ÁBRAHÁM
ÉLETÉBŐL (2.)

•
MI A MEGTÉRÉS?

•
KÖZBENJÁR-E MÁRIA?

•
GLOBALISTA LECKE

•
AZ IGAZ ISTEN HELYES
TISZTELETE (4.)

•
INNEN-ONNAN

•
AZ ÉN BIBLIÁM

•
MIT TEGYÉL, AMIKOR MEGROMLIK
A HÁZASSÁGOD?

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

**KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET**

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

http://www.reformatus.org

Szerkesztő: Szőke Imre

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

(Zsid 11,24-26)

Élt egy ember, aki szerette az Urat, és az Ő népét. Élt egy ember, aki Krisztusért és népéért kész volt minden világi, földi előnyről lemondani. Ezt az embert Mózesnek hívták. Mózes arról tett tanúbizonyságot, hogy ő Krisztus mellett döntött. Arról, hogy számára mindennél fontosabb Krisztus; s ez kifejezésre is jutott az ő cselekedeteiben, abban amit tett, ahogyan döntött, ahogyan élt. Mert „a hit halott cselekedetek nélkül”, Mózesnek azonban élő hite volt.

Mózes elkötelezte magát Krisztus és Krisztus népe mellett. A továbbiakban azt vizsgáljuk meg, hogy Mózes elkötelezettsége miben nyilvánult meg, illetve hogyan tudta így elkötelezni magát Isten mellett, és az Ő népe mellett.

I. Miben nyilvánult meg Mózesnek Krisztus, és az Ő népe iránti elkötelezettsége?

Mózes valamit elutasított, s ahelyett mást választott. Lássuk ezt részleteiben:

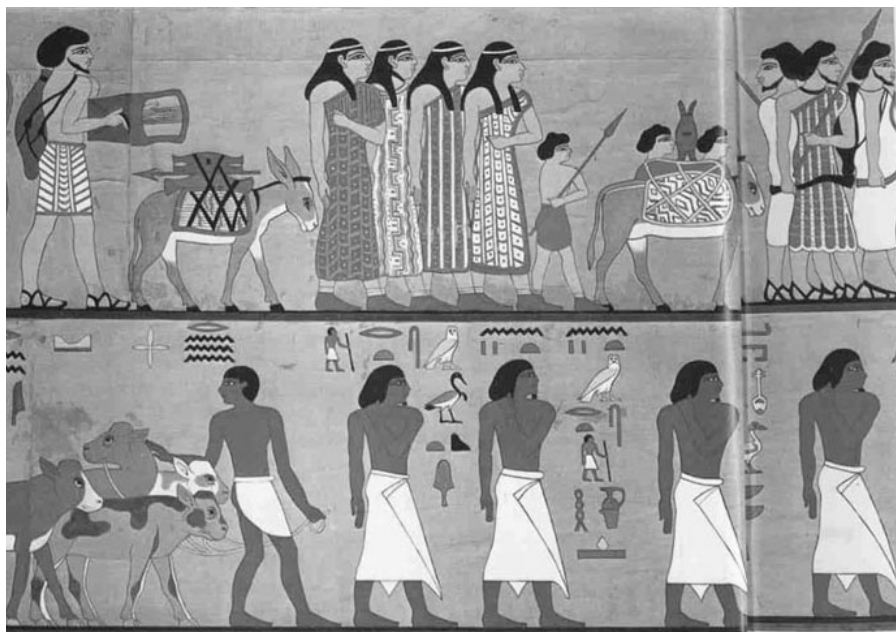
(1) Elkötelezettsége először is döntésben nyilvánult meg. Mózesnek el kellett döntenie azt, hogy mit fog tenni: megmarad abban a kényelmes, zavartalan, de Isten előtt nem kedves státuszban, mint a fáraó unokája, vagy feladja ezt az életmódot, s felcseréli egy kevésbé könnyű életmódra, ami viszont kedves az Úr előtt.

Nehéz döntés előtt állt Mózes, de tudta, hogy előbb-utóbb meg kell hoznia ezt a döntést. Bármennyit is halogatta, az idő egyre közelebb vitte őt ehhez a döntéshez: egyiptomi marad, vagy izraelita lesz. Talán furcsának hangzik ez utóbbi állítás – „izraelita lesz” –, mert mondhatja valaki, hogy Mózes már az volt, hiszen szülei Lévi nemzetségéből származtak. Egyrészt csakugyan izraelita volt, mert körül volt metélve, de mégsem volt igazi izraelita, mert a fáraó udvarában élt, s nem az ő népe között. Amolyan kriptó (rejtett) izraelita volt.

„De hát nem mindegy, hogy az ember hol éli meg a hitét, nem az a lényeg, hogy Istenhez tartozzon?” – kérdezik nagyon sokan. Nos, ha Isten ígését megvizsgáljuk – különös tekintettel Mózes esetére – azt kell mondanunk, hogy ez egyáltalán nem mindegy. Miért? Azon egyszerű oknál fogva, hogy Mózes dúskált minden földi javakban, s kényelmes életkörülmények között élt, miközben Isten népének nagyon keserves élete volt. Avagy mondhatta volna Mózes a rabszolgasorsban élő népének, hogy én is ugyanolyan vagyok, mint ti, csak egy kis eltérés van közöttünk? Avagy maguk közé fogadták volna Mózeset mindaddig, amíg ő Izrael népe ellenségének színeiben tetszeleg? Mert akárhogy is vesszük, Mózes annak a ruháját viselte, aki az ő népét sanyargatta, aki az ő népének gyermekeit megölette. Nem számított tehát Mózes igazi izraelitának – nem is fogadták őt maguk közé, amikor igazságot akart tenni két atyafi között –, mindaddig, amíg nem osztozott Ábrahám fiainak sorsában. Olyan könnyen rámondják sokan az ilyen esetre, hogy ez nem üdvösség kérdése. Mégis úgy gondolom, hogy elég kétséges lett volna mind az Isten akkori népe számára, mind pedig számunkra Mózes hite, ha nem teszi meg ezt a lépést, hanem az egyiptomi fáraó udvarában éli le az életét.

De nézzük meg Mózes lehetőségeit. Három lehetséges döntés állt Mózes előtt:

(a) Ebben a döntetlen állapotban marad, ami egy meghasonlott állapotot jelent: tudja, hogy ő izraelita, mégis egyiptomiként él. S a meghasonlott ember romlásra van ítélve. Nem én ítélem romlásra, hanem az Úr Jézus. (Lk 11,17) A meghasonlás „egy belső, lelki ellentét” – fogalmaz nagyon helyesen a Magyar értelmező kéziszótár. A meghasonlott ember nincs összhangban saját magával, önmagában hordoz egy ellentétet. Mózesnél: tudja, hogy ő Amrám gyermeke, mégis egyiptomi herceg. A

meghasonlás szinte azt jelenti, hogy már nem az vagyok, aki vagyok. Vagyis nem úgy élek, aki belül vagyok. Bármennyire furcsán hangzik is, ilyen elentmondásos állapot ez. Ebben az állapotban már az is homályossá válik az ember számára, hogy kicsoda ő tulajdonképpen. Aki saját meggyőződése ellen cselekszik, elveszítheti identitástudatát is. Milyen boldogtalan állapot az ilyen. Vajon te tudod-e, hogy ki vagy? Hogy hova tartozol? Isten népéhez, vagy a világhoz? Mózesnek ezt kellett először is eldöntenie, hogy kicsoda: egyiptomi herceg, vagy a szövetséges nép fia. Lehet, hogy te is döntés előtt állsz, mint Mózes. Az is lehet, hogy már meghasonlott állapotban vagy. Lehet, hogy halogatsz egy döntést meghozni, de vigyázz, mert a döntés halogatása már egy (rossz) döntést jelent, ami meghasonláshoz vezet hosszú távon!

(b) A második lehetősége az lett volna, hogy végképp megtagadja származását – ami szintén meghasonláshoz vezet – például így: „Én Mózes vagyok, a fáraó unokája. Egyiptomi herceg, talán a trón várományosa. Ezt senki sem tudja megcáfolni.” Élhetett volna így is Mózes, de nem nyugodt lelkiismerettel. Ahányszor szüleit, vagy testvéreit látta volna, igazi identitása megmutatkozott volna. Isten gondoskodik arról, hogy lelkiismeretünket nyugtalanná tegye egy rossz döntés után.

(c) A harmadik fajta döntés – amit Mózes meg is hozott –, hogy vállalja Jahvéhoz és Jahve népéhez való tartozást, bármibe is kerüljön ez. Ez volt a jó döntés. Nyilván a jó döntéseinknek

is megvannak a következményei: külső háborúság, zaklatás, üldözés. Az Úr mellett, és népe mellett való döntés sok esetben megszünteti a külső békét, az Úr ellen való döntés viszont megszünteti a belső békét. Egy fontos döntésnél érdemes feltennünk a következő kérdést: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall?” Mózes jól döntött, vajon te hogy fogsz dönteni?

(2) Elkötelezettsége másodszor cselekedeteiben nyilvánult meg. A jó döntéseinket jó cselekedetek követik. Az a döntés, melyet nem követ cselekedet, olyan, mintha nem is született volna meg sohasem. Pl. ha eldöntöm, hogy felkelek ágyamból, de mégis tovább alszom, döntésemet semmisnek lehet nyilvánítani, sőt az mondható el ebben az esetben, hogy tulajdonképpen egy másik döntést hoztam, és pedig azt, hogy még az ágyban maradok. Cselekedeteink leleplezik a mi döntéseinket. Az az ember, aki úgy dönt, hogy keresztyén lesz, de ugyanolyan életmódot folytat mint azelőtt, ugyanabban a társaságban keresi a helyét, ugyanúgy tölti el szabad idejét, mint azelőtt, valójában sohasem döntött, illetve nem jól döntött. Nézzük meg, hogy mit tett Mózes:

(a) Mózes tiltakozott. Kevesen gondolják ma azt, hogy az igaz hitnek a tiltakozásban is meg kell nyilvánulnia. Mózesről viszont azt olvassuk, hogy „hit által tiltakozott...” Ugyanígy a reformátorok, akik szintén tiltakozással is bizonyosságot tettek hitükről. De mi ellen tiltakozott Mózes?

– Hamis identitása ellen: tiltakozott

az ellen, hogy „Fáraó leánya fiának mondják.” „Nem vagyok én egyiptomi – mondhatta Mózes –, mert én Lévi törzsből származom, anyám Jókebed. Izrael népéhez tartozom, ahhoz a néphez, amelyet ti sanyargattok.” Nem maradhatunk szótlanul, elhallgatva kereszttyenségünket, anélkül, hogy meg ne hasonulnánk önmagunkkal. Nyilván ez a tiltakozása Mózesnek bolondságnak tűnhetett nagyon sok ember számára, hiszen nagyszerű jövő állt úgymond előtte. Ez a tiltakozás Mózes részéről nem hősködés volt, nem egy forradalmias filmbe illő hősi tett. („A gazdag herceg vállalja a szegény népének sorsát. Nem felejtí el és nem szégyeli származását. Micsoda hősiesség!”) De ez nem patriotizmus volt Mózes részéről, s nem azt a tanulságot kell ebből levonnunk, hogy legyünk mi is magyarok, s ne szégyeljük származásunkat. Biztos, hogy vannak olyan népegyházi lelkipásztorok, akik ezt az alkalmazást látnák meg ebben az ígében. Mózes tiltakozásának teológiai és lelki töltete egyaránt volt.

– A politeizmus, a pogányság ellen. Mózes tiltakozott a hamis vallás, a bálványimádás ellen is. „Bűnösök közt cinkos, aki néma” – mondja Babits Mihály Jónás című versében. Ha Mózes hallgat, a hamis vallással való egyetértéséről tesz tanúságot.

– A bűn ellen is tiltakozott, „inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét.” Nem elhatárolódní az istentelenségtől, a hamis vallástól, a hamis egyháztól – bűn, mert aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak. Mózes tudta: ha nem tiltakozik az ellen, hogy ő a fáraó unokája, akkor az ellen fog tiltakozni – hallgatásával –, hogy izraelita. Jegyezzük meg: mindig állást foglalunk, vagy valami ellen, vagy valami mellett. Nincs köztes állapot.

(b) Mózes választott. Mit választott? A Krisztus népével való együttnyomorgást. Újból szeretném hangsúlyozni, hogy Mózes nem egy nemzeti hős volt, nem egy Kossuth, nem egy Petőfi, vagy éppen Bar Kochba. Mózes Isten hőse volt, aki hűségese akart lenni Istenhez, és az ő népéhez, s ezt csak úgy tehetette, ha vállalja a zsidó nép nyomorúságát. Nem lehet úgy Isten népéhez tartozni, hogy nem vállaljuk fel annak sorsát. Mózes Isten népét választotta. Ehhez a néphez csatlakozni az Isten igaz egyházához való csatlakozást jelentette, mert ez a nép volt Isten választott népe, mely

helyesen imádta az Urat. Egyedül ez a nép rendelkezett Isten csodálatos ígéreteivel. Ebből a népből származott a Messiás. Ennek a népnek az oldalán állt Isten, még ha látszólag ez nem is volt nyilvánvaló. Ennek a népnek tett ígéretet Isten, hogy 400 évi fogság után kiszabadítja őket. Mózes tudta ezeket. Ezért Mózes számára csak egyetlen jó döntés volt: Isten népéhez csatlakozni, legyen akármilyen gyötört állapotban is ez a nép. De miért így választott Mózes? S miért volt fontos ez a választása? Hiszen nem üdvösség kérdése ez, ahogyan némelyek szokták ezt mondani. Mózes nem így gondolkodott. Ő tudta, hogy Izrael Isten népe, s neki köztük van a helye, s ha elkülönül tőlük, nemcsak tőlük, de Istentől is elkülönül. Továbbá, „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét.” Megdöbbenő kijelentés: értékesebbnek tartani a megaláztatást, az üldözést, a megvetést, mint a gondtalan, könnyű hercegi, de bűnös életet. Jobb szenvedni Isten népével együtt, mint Isten népének ellensége között gyönyörökben élni. Jobb az Isten nevéért szenvedni, mint vétkezni. Mózes így gondolkodott: „Még ha szenvednem is kell, Isten népe között vagyok.” Ő bárcsak ennyire tudnánk szeretni mi is Krisztust, és az Ő népét, az Ő hitvalló egyházát.

Krisztus gyalázatát többféleképpen értelmezik: (a) Krisztus népének gyalázata, (b) Krisztus miatt ért gyalázat, (c) Krisztus gyalázatához hasonló gyalázat. Anélkül, hogy bármelyik értelmezés mellett lándzsát törnék, hadd mondjam a következőket: Isten népét nem lehet elválasztani Krisztustól. Krisztus népének gyalázatát – amennyiben Krisztusért szenvednek – nem lehet elválasztani az Ő gyalázatától. Saul is Krisztust üldözte a keresztyéneken. Krisztust az ő egyházától elválasztani olyan lenne, mint a Főt elválasztani a testtől. Aki Krisztus népét gyalázza, Krisztus testét gyalázza (itt az igaz egyházra gondolok, s nem a népegyházakra). S Krisztushoz társulni jelenti az ő népéhez való csatlakozást is. Az övéit megtagadni egyenlő Krisztus megtagadásával.

Mózes vállalta Isten népét. Krisztus is vállalta ezt a népet. (Zsid 2,11-18) Ha Krisztus nem szégyelli az övéivel azonosítani magát, őket atyjafiaiak tartani, te miért szégyellnél az ő népéhez csatlakozni? Ha Krisztus nem szé-

gyelli őket, milyen okod volna neked őket szégyellni? Avagy te különb vagy Krisztusnál?

Ezt a gyalázatot hordta Krisztus, sőt ennél nagyobb, mert Ő a bűnösök gyalázatát hordozta, és úgy szenvedett, mint bűnös a büntelenekért. Krisztus vállalta a gyalázatot értünk, mi ne vállalnánk a gyalázatot Érte, és az Ő népéért?

Ezt a gyalázatot hordták az apostolok, akiket vágó juhoknak tekintettek. Ezt a gyalázatot viselték a reformátorok. Ezt a gyalázatot hordták a parókiájuktól megfosztott, elüldözött puritán lelkészek, akik a mezőn prédikáltak, mert nem volt templomuk. Ezt a gyalázatot hordják ma is azok a keresztyének, akik nagyobb gazdagságnak tartják az Isten népéhez való csatlakozást, mint a hamis vallást, a bűnt. Mózes tudta, hogy többet nyer, mint amennyit elveszít, mert Krisztus gyalázata értékeőbb a világ dicséreténél.

Lehet, te is hasonló döntés előtt állsz, de azt mondod, hogy ezt nem tudod meghozni, mert ez túl nehéz. A következő pontban arról szólok, hogyan volt képes Mózes minderre.

II. Mi tette Mózeset alkalmassá erre a választásra?

Még mielőtt Mózeset bálványoznánk, s magunkat sajnálnánk, lássuk meg, hogy mimódon tudott Mózes így dönteni, és Krisztus gyalázatát mindennél nagyobbra értékelni: HIT ÁLTAL. Ő, igen, hit által. Nem az ő erejéből, hanem annak a hitnek az erejével, amit Is-

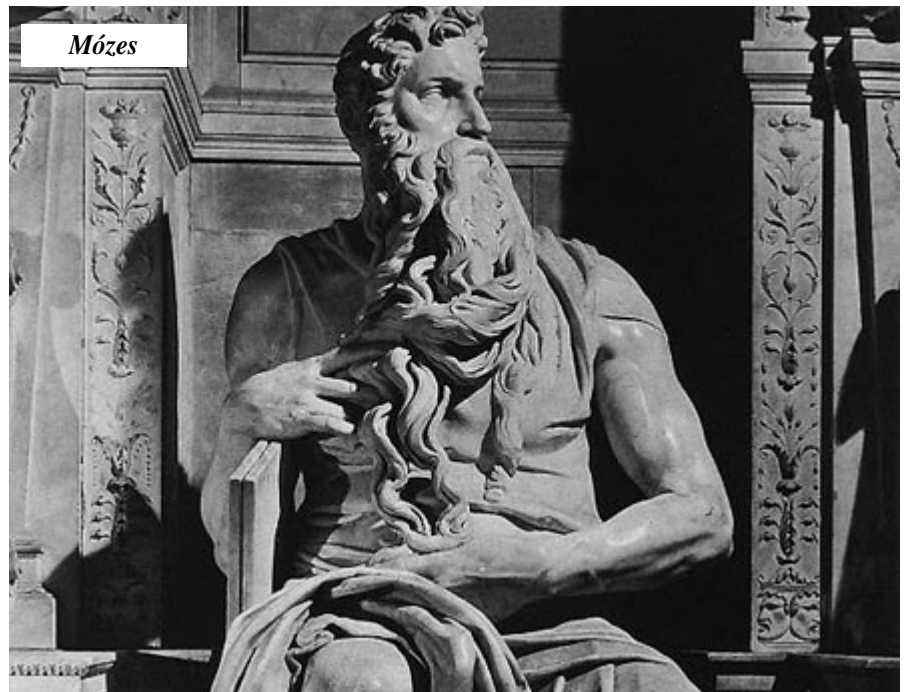
tentől kapott ajándékba. Nem Mózesé tehát a dicsőség, hanem a hitet ajándékozó Istené. Ez a tanítás tartalmaz egy figyelmeztetést és egy bátorítást:

(1) Figyelmeztetés:

– Azoknak, akik már döntöttek Krisztus mellett, s lemondtak a világ kínálta bűnös lehetőségekről, előnyökről, ugyanakkor Krisztus népét is felvállalták, s csatlakoztak egy hitvalló gyülekezethez, elhagyva a hitehagyott egyházak valamelyikét. Emlékezzenek arra, hogy Isten adott hitet nekik, hogy dönteni tudjanak, s ne bizakodjanak el, s ne legyenek kérkedők azokkal szemben, akik ezt a döntést még nem hozták meg. S továbbra is Istenben bízzanak, mert ha fel-fuvalkodnak, Isten magukra hagyja őket, mert Isten az alázatosoknak kegyelmét adja, de a kevélyeknek ellene áll.

– Azoknak is figyelmeztetés ez, akik különböző kifogásokat, magyarázatokat keresnek, hogy saját megalkuvó magatartásukat védelmezzék. Talán attól félnek, hogy egzisztenciális gondokkal, vagy megvetéssel kell szembenézzenek, ha Krisztus népét vállalni fogják. Vajon Mózesnek nem lehetett hasonló aggodalmai? Avagy milyen fényes jövő állt Mózes előtt, amikor felvállalta a meggyőződését, s földönfutóvá lett? Hát bizony nehéz volt Mózesnek is, de a hit, mely legyőzi a világot, s legyőz minden aggodalmat, segítette Mózesnek meghozni ezt a döntést.

– Azoknak, akik már a Krisztus melletti döntés előtt állnak, de még szükségük van egy kis biztatásra. „Amit a hit tett Mózesrel, megteheti veled is; amit

semmi más, csak a hit tehetett meg Mózes életében, ugyanúgy a te életedben sem teheti meg semmi más, csak a hit.” (John Brown) Valóban, az üdvösséghez is hit kell, nem lehet pótolni jó cselekedetekkel. Erre a megjutalmazásra tekintett Mózes is. Mert aki hit által Krisztust választja, elnyeri lelkének üdvösségét, hiszen a hit célja a lélek üdvössége. (1Pt 1,9) De az engedelmességhez is hit kell, anélkül nem lehet vállalni a megpróbáltatásokat.

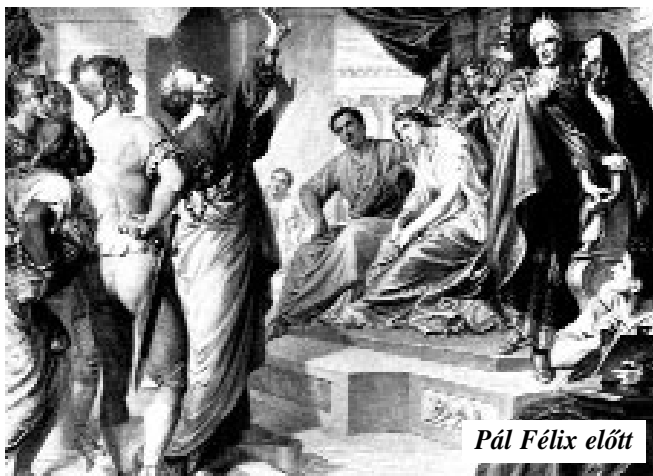
Kedves barátom, jegyezd meg, hogy csak a hit elégséges ok arra, hogy csatlakozzál Isten népéhez. Kedves testvérem, lásd meg, hogy a hit kényszerítő ok is arra, hogy csatlakozzál Isten népéhez. Ha hited van, engedelmeskedned kell Istennek. Ne mondd, hogy hited van, ha együtt élsz a hamis vallás képviselőivel, ha a bűn rabja vagy, s azonosulsz a világgal! De a hit alkalmassá tesz téged is, hogy megtagadd mindazt, amit a világ kínál, s válaszd Krisztus gyalázatát, és az Ő népének gyalázatát. Mert minden lehetséges a hívőnek.

(2) Bátorítás:

Krisztus gyalázatát választani, Krisztushoz és népéhez csatlakozni, nem csak gyalázatot jelent, hanem dicsőséget is. Ahhoz a néphez tartozni, amely Isten csodálatos ígéreteivel bír, áldás és öröm. Annak a Krisztusnak a gyalázatát hordozni a világban, aki értünk szenvedett, boldogság és békesség. Inkább szenvedj, mint vétkezz, mert szenvedés közepette lehet boldog lenni, de a bűnben nincs semmi boldogság, csak a lélek gyötrelme. Lásd meg, hogy mily nagy kiváltság, hogy Isten népéhez tartozol. Avagy nem jobb Isten fiai közé soroltatni, mint a világ fiai közé soroltatni? Avagy felcserélnéd Krisztust, és az Ő népet a világgal?

Kedves barátom, kedves testvérem, kívánom, hogy jó döntést hozzál. Kívánom, hogy tudj Krisztus mellett dönteni, ha még nem tetted meg. Ha pedig már döntöttél Krisztus mellett, kívánok további biblikus döntéseket az életedben. Hogy tudj tiltakozni a hamis vallás ellen, hogy tudd választani az Isten népével való együttnyomorgást, és tudd mindennél nagyobbra értékelni Krisztus gyalázatát, mint a világ összes kincsét. Ha Gedeon serege harcba indulásakor, ezt kiáltotta: „Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért!”, akkor mi kiáltjuk ezt: „Krisztusért és egyházáért!” Ámen.

Sikó Mihály

Pál Félix előtt

Igehirdetés és igehirdetők

„Krisztus igehirdetőinél hadd legyen a száj, az ész és a kéz mindig harmóniában...”

Jeromos

„Ha gyalázatos az ügyvédnek eltérni védőbeszédétől, még gyalázatosabb az igehirdetőnek eltérni textusától...”

Luther

„Nem minden hang zene, és nem minden prédikáció igehirdetés...”

Henry Smith

„Senki nem prédikálhat jól másoknak, amíg nem prédikál magának...”

John Owen

„Rendelkezünk az igazsággal. Ne féljünk tehát kimondani!”

J. C. Ryle

„Úgy prédikálok, mintha soha többé nem prédikálnék – mint haldokló ember a haldokló embereknek...”

Richard Baxter

„Miként a kitakart és felgerjesztett tűz több meleget ad, azonképpen Isten igéjének hirdetése és magyarázata nagyobb lángot kelt a szívben, mint annak olvasása...”

Thomas Cartwright

„A világnak nem prédikációkra van szüksége, hanem üzenetre. Elmehetsz a teológiára, megtanulhatod hogyan kell prédikálni, de az üzenetért végül úgy is Istenhez kell menned...”

Oswald J. Smith

„Ha nem akarjátok tanítani az embereket, akkor mit csináltok a szószéken? Ha pedig tanítani akarjátok őket, miért nem úgy szóltok, hogy mindeki megértse?”

Richard Baxter

„Olyan szolgálattevőket alkalmazunk, akik nemcsak úgy beszélnek, hogy érthetjük őket, hanem úgy, hogy nem lehet félreérteni őket...”

C. H. Spurgeon

„Mihelyt az ember – akár a legcsekélyebb mértékben is – eltávolodik Isten igéjétől, nem prédikálhat mást, mint hamisságot, hiábavalóságot, félrevezetést és megcsalást...”

Kálvin

„A rövid prédikáció mélyebb, mint a hosszú. Ha mégsem, akkor annál jobb, minél rövidebb...”

C. H. Spurgeon

„A prédikálás hatalmas feladat. Jaj annak az embernek, aki ezt semmibe veszi, és közömbös szívvel, felületesen készül...”

Robert L. Dabney

„Habozás nélkül állíthatom, hogy a mai keresztyén egyház legnagyobb szüksége a tiszta igehirdetés... Természetesen ez a világ legnagyobb szüksége is...”

D. Martyn Lloyd-Jones

(A Szerk.)

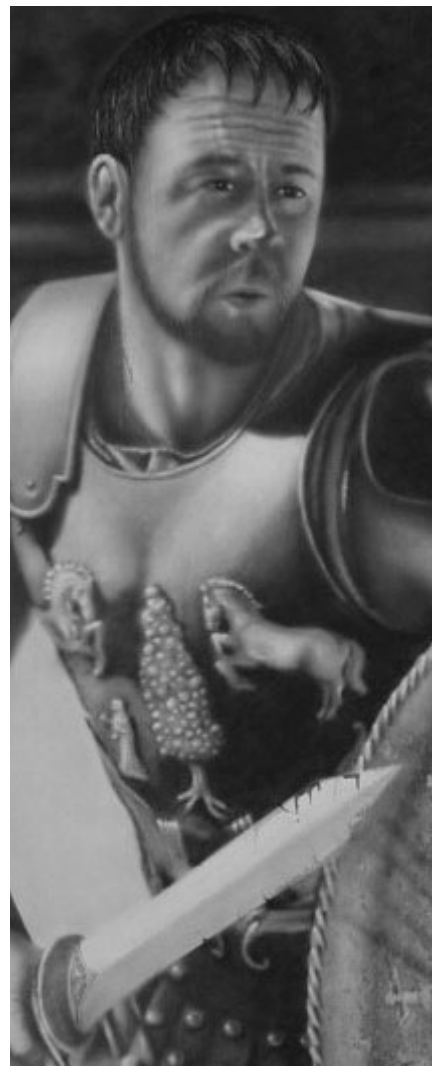
A keresztyén közösség hatása az egyház első évszázadaiban

A Római Birodalom világát a vérségi közösség széttoreszedése jellemezte. A rabszolgákat erőszakkal szakították ki régi közösségükből, és ezáltal gyökértelesen létbizonytalanságba taszították őket. A katonák zsoldos szolgálata évtizedekig tartott, és régi közösségükbe leszerelésük után sem tértek vissza. Veteránként földet, házat kaptak valahol a birodalomban, de nem rokonaik között. A vidéken élő szegény szabadok, ha tönkre mentek, akkor a városokba költöztek. Kiszakadtak ők is a védelmet, melegséget nyújtó rokoni közösségből. A városokban elidegenedett, magukra maradt emberek lettek, akik szűk családjukkal éltek. A munkának nem volt becsülete, így nem is törekedtek munkát találni. A szabad, de szegény városiakok politikai szavazati jogukat bocsátották áruba, és azt a politikust támogatták, aki ingyen kenyeret és cirkuszt biztosított nekik. Életük sivár volt és kilátástalan. Nem láttak jövőt maguk előtt. A birodalom számos nagyvárosának emeletes bérházaiban a mai nagyvárosi élethez sokban hasonló elmagányosodott emberek laktak.

A keresztyénység e közösségüket vesztett társadalmi rétegek számára új

közösséget formált: az egyházat. Ez volt a fő vonzereje ennek – az akkor tipikusan városi – vallásnak. A megváltottak szeretetközösségét teremtette meg. „Nincs zsidó, sem görög; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28) A páli levelek tele vannak az új közösség kinyilatkoztatásaival. Nyelvi, kulturális, szociális, nemzedéki és nemek közötti ellentéteket oldott fel a keresztyénység önmagán belül. Vagyoni feleslegüket – az első időkben egyes buzgó keresztyének mindenüket – a közösség rendelkezésére bocsátották, hogy együtt fogyasszák el, illetve használják. Saját köreiknek szegényeiről gondoskodtak. Ez a diakónia az új közösség ápolása, megélése szolgálatában állt, és nem csupán az volt a célja, hogy ne legyen közöttük szükölködő.

A rokoni közösség helyett egyszerre egy védő, segítő, megértő és a rokoninál sokkal jobban szeretni tudó közösségekben találta magát a megtért ember. Ezt az új közösséget úgy hívták, hogy gyülekezet, ekklészia, egyház. Döbbenetes hatása volt a keresztyének szeretetközösségének az antikvitás világára. Mágnesként vonzotta az embereket,

Gladiátor

A Colosseum Rómában

másfelől engesztelhetetlen gyűlöletet támasztott sokakban az irigység az egymást nagyon szerető keresztyének iránt. A szeretetből végzett szolgálat a pogány világban ismeretlen volt. A társadalmi, vagyoni, származási, életkorbeli, nembeli különbségek bántóak voltak. A keresztyénység ugyan nem számolta fel a rabszolgaságot, mert arra nem volt lehetősége. De szeretetben testvérré tette a keresztyén rabszolgatartót és a keresztyén rabszolgát. A Krisztusból táplálkozó szeretet csodákra képes.

Amikor Isten hallgat...

Ennek a világnak a történelme úgy kezdődött, hogy Isten szólt. Amikor még semmi nem volt, Isten azt mondta, hogy legyen, és lett. Isten szólt, és az Ő szavára előállt a Föld, a Hold, a Nap, a tengerek, a hegyek, a növények, az állatok és az ember.

Ennek a világnak a teremtést követő fennállása és működése, szintén Isten szavától függ, Aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget. (Zsid 1,3) Az, hogy a Nap továbbra is melegen süt; a Föld forog a Nap körül; a mag kicsírázik, felnő, virágzik és gyümölcsöt terem; az, hogy az ember szíve sok esetben nyolcvan évig megállás nélkül működik; az, hogy minden sejtben végbemennek azok a tökéletes és bonyolult folyamatok, amelyek az élet fennmaradásához szükségesek, mind-mind Isten hatalmas szavától függnnek, és általa működnek.

Nekünk, embereknek, rengeteg munkánkba kerül, hogy előállítsunk valamit a már meglévő anyagokból, de Istennek elég szólnia, és a semmiből is nagyon bonyolult dolgok állnak elő. Nekünk embereknek rengeteg energiára, javításra és karbantartási munkákra van szükségünk ahhoz, hogy valamit működésben tartsunk, ezzel szemben Istennek elég szólnia, és máris működik a teremtett világ bonyolult összefüggéseiben. Az is csodálatos dolog, hogy mi emberek beszélni tudunk, hisz életünk sokkal szegényebb lenne beszédképességünk nélkül, de Isten szava messzemenően többet jelent mint a mi szavunk. Isten szava teremt, fenntart és igazgat.

Amellett, hogy Isten az Ő szava által megteremtette a világot, és fenntartja azt, szólt és szól az Ő hasonlatosságára teremtett emberhez is. A bűneset előtt Isten közvetlen kapcsolatban volt az emberrel, és ennek a kapcsolatnak részeként rendszeresen beszélt is vele. A bűneset következtében megromlott a kapcsolat Isten és az ember között. Ennek következményeként Isten már nem szólt rendszeresen az emberhez. A bűnesetet követően Isten kevés emberhez és ritkán szólt. A Biblia beszámol olyan emberekről, akiket Isten megszólított, de volt sok olyan ember is, aki leélte úgy az életét, hogy soha nem hallotta Isten szavát. Miután Isten kiválasztotta Ábrahámot, és benne egy népet, az isteni kijelentés gyakoribbá vált feléjük. Kezdetben Isten személyesen szólt Ábrahámhoz, Izsákhhoz, Jákóbbhoz, majd később – miután leszármazottaik nagy néppé lettek – próféták által szólt hozzájuk.

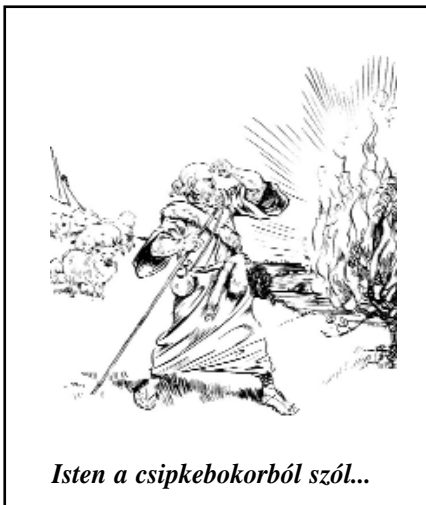
Isten szavának a hatalma nemcsak a teremtésben mutatkozott meg, hanem az elbukott ember életében is. Isten szava által a bűnös emberek élete megváltozott: megtanultak különbséget tenni jó és rossz között, megtanulhatták, mi szolgálja a javukat, és mi nem, Isten ígéje világító méccsává vált sokak számára. Isten szava újjáteremtette a lelkileg halott embert, majd a lelkiileg új életre jutott embert szintén Isten szava tartotta életben.

Az Isten szavát nem halló emberek, vagy azok, akik hallották, de nem vették komolyan azt, továbbra is úgy élték le életüket, mint akik bekötött szemmel bolyongnak különféle veszélyek között. A választott nép körében voltak olyanok, akik engedelmességek Isten szavának, de voltak olyanok is, akik hallották ugyan Isten szavát, de hiába szólt hozzájuk, hisz továbbra is a saját fejük szerint éltek. Voltak olyan időszakok, amikor a nép közt alig akadt olyan, aki komolyan vette Isten szavát. Ezekben az időszakokban Isten hosszán túrt, kitaróan szólítottatta az Ő népét. De volt arra is példa, amikor Isten elhallgattott, és többé nem szólt a néphez. A Biblia beszámol olyan esetekről, amikor az emberi engedetlenségre válaszul megrikkult az isteni kijelentés (pl. 1Sám 3,1), vagy esetleg egy időre teljesen

megszűnt. A nép nem vette komolyan, amit Isten korábban mondott. Az emberek saját fejük szerint éltek, és erre mintegy válaszul Isten megszűnt hozzájuk szólni. Nem volt értelme szólni ahhoz a néphez, amelyik úgysis saját feje szerint él. Jézus földi élete során is voltak olyan esetek, amikor Jézus nem szólt, vagy nem válaszolt bizonyos kérdésekre. Voltak esetek, amikor értelmetlen volt szólnia, hiszen a kérdezők csak azért kérdeztek, hogy valami hibát találjanak válaszában. A kérdezők már eleve eltökélték magukban, hogy ellenállnak Jézus tanításának, és már csak az ürügyet keresték ennek a megindolására. Nem volt értelme hozzájuk szólni, hisz őket nem érdekelte valójában az, hogy Jézus mit tanít.

Mivel Isten népe is sok esetben nem vette komolyan azt, amit Isten mondott, ezért Isten néha megszűnt hozzájuk szólni. Ez rövid távon kellemes lehetett a bűnben megátalkodott nép számára. Legalább Isten szava nem zaklatta a lelkiismeretüket, nyugodtan élhettek a bűnben. Hosszútávon azonban az egyik legszörnyűbb dolog az, amikor Isten elhallgat, amikor többé nem szól az emberhez. Az emberi kapcsolatainkban is nagy a veszteség, amikor olyan állapotok állnak be, hogy a felek már többé nem szólnak egymáshoz. Isten hallgatása azonban ennél sokkal nagyobb veszteséget jelent.

Isten szava nélkül maradni azt jelenti, hogy a legbölcsebb személy tanácsait kell nélkülözzük. Isten szava nélkül az ember nem ismerheti meg saját magát sem, és csak hamis elképzelései lehetnek önmagáról. Isten szava nélkül az ember nem ismerheti meg Istent sem, aki által és akiért van minden ebben a teremtett világban. Isten szava nélkül az ember úgy él ebben a teremtett világban, hogy közben azt sem tudja, hogy ez a teremtett világ – beleértve az embert is – miért létezik egyáltalán. Isten szava nélkül az ember élete igazi cél nélkül marad. Isten szava nélkül az ember nem szabadulhat meg a bűneiből, nem változhat meg romlott természetével. Isten szava nélkül a földi élet sötétségben való botorkálás. Isten szava nélkül az emberi élet nem más, mint rohanás a biztos veszedelembe, az elkerülhetetlen ítélet felé, mert Isten szava

Isten a csipkebokorból szól...

nélkül nincs örök élet, csak örök kárhozat. Senki sem mehet az Atyához, csakis az Ő szava által. A hit hallásból van, a hallás pedig Isten beszéde által. Isten hallgatása az egyik legnagyobb ítélet az ember számára.

Isten szólt az emberiséghez a próféták által, szólt az Ő Fia által, szólt és szól az írott Ige, a Biblia által is. Isten szava óriási áldás az emberiség számára, de mindig is voltak, és mindig is lesznek olyanok, akik az Igének csupán hallgatói, de nem cselekvői, és így megcsalják magukat. (Jak 1,22) A múltban is voltak, és a jelenben is vannak olyanok, akik Isten szavát nem méltatják annyira, hogy azt a gyakorlati életben is komolyan vegyék. Lehet, hogy nyíltan elutasítják, és így megvetésüknek adnak hangot. De lehetséges az is, hogy szóban méltatják ugyan Isten szavát, a cselekedeteiket azonban nem e szerint igazgatják. Így tesznek tanúságot Isten szava iránti megvetésükről. És ahogyan a múltban voltak olyan esetek, hogy Isten többé nem szólt egyes emberekhez, úgy ez ma is megtörténhet.

Persze egyesek azt gondolhatják, hogy ma, amikor mindnyájuk számára elérhető az írott Ige, szinte lehetetlenség, hogy Isten szava nélkül maradjunk. A múltban, ha Isten nem szólt valakihez személyesen, vagy a prófétákon keresztül, akkor Isten szava nélkül maradt. Ma viszont elégséges leemelni a polcra a Bibliát, és máris kezünkben van Isten szava. Csakhogy továbbra is szükségünk van Isten kegyelmére ahhoz, hogy az írott Igét megérthessük. Isten nyithatja meg a mi szemünket, értelmünket az Ő Igéjének megértésére. Isten kegyelme nélkül olvashatjuk ugyan az írott Igét, de a mag nem fog jó földbe hullni, és nem fog gyümölcsöt teremni.

Továbbra is szükséges tehát megbecsülni Isten szavát, hogy ne hogy nélkül maradjunk. Isten szavának a megbecsülése pedig leginkább azáltal történhet, hogy hallgatunk arra, és aszerint igazgatjuk életünket. Ha csak hallgatói maradunk az Igének, és nem cselekvői, akkor nem valószínű, hogy előbbre jutunk az Ige megértésében. Ha nem élünk úgy, amit ez idáig megértettünk Isten Igéjéből, akkor nincs nagy értelme annak, hogy újabb dolgokat értsünk meg. Ha nem becsüljük meg azt, amit Isten eddig adott, akkor miért adna nekünk többet?

Sok keresztyén szeretne gyarapodni ismeretben, de a gyakorlati életüket eszük ágában sincs a megértett igazságok szerint alakítani. Miért értenék meg többet az Igéből, ha úgysem aszerint élünk? Miért szóljon Isten hozzánk, ha nem vesszük komolyan azt, amit a múltban mondott? Természetesen nem vonjuk kétségbe azt, hogy a bűnös természet harcol az ellen, amit Isten mond. A bűnös természet számára egy folytonos harc Isten szavának engedelmeskedni, hisz idegen tőlünk mindaz, amit Isten mond. Sokszor hiányzik az akarat, vagy ha meg is van nagyon gyenge. Máskor megvan az akarat, de a cselekvés véghezvitelét nem találjuk. De ezek a hiányosságok nem jogosítanak fel arra, hogy feladjuk a harcot. Ezek a hiányosságok ösztönözzenek arra, hogy Istenhez forduljunk, és tőle kérjük mindazt, aminek híjával vagyunk.

Hiányzik az akarás belőled, nem találod a gyakorlati kivitelezés módját? Kérjed ezt Istentől, hisz Ő az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést jókedvűből. (Fil 2,13) Úgy érzed, hogy nincs elég erőd arra, hogy megcselekedd Isten akaratát? Kérd tőle, hisz Ő azt ígérte, hogy aki kér kap, és akkor együtt mondhatod Pál apostollal,

hogy mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. (Fil 4,13) De semmiképpen ne nyugodj bele abba, hogy tudod mit kell tenned, és mégsem veszed komolyan. Ne nyugodj bele abba, hogy elfogadsz bibliai igazságokat, de azokat különféle indokok miatt nem veszed komolyan a gyakorlati életben!

Ha nem becsüled meg Isten szavát oly módon, hogy engedelmeskedsz annak, akkor veled is megtörténhet, hogy egy idő után Isten többé nem szól hozzád. Ha Isten szava már nem tartogat semmi újat számodra, akkor ez nem azt jelenti, hogy már mindent tudsz, hanem sokkal inkább vizsgálj meg azt, hogy nem az engedetlenséged következménye-e mindez?!

Becsüld meg Isten szavát, mert ha megszűnik hozzád szólni, akkor olyan leszel, mint egy víz nélkül maradt virág: megszűnsz növekedni, és elszáradsz. Óvakodj attól, hogy Isten szavának elhallgatásával, vagy bűneiddel, hallgatásra ösztönözd Istent! Isten szava által elevenedhetünk meg lelkileg, Isten szava által maradhatunk életben, ezért óvjuk féltve azt! Vigyázzunk, ne hogy szembetaláljuk magunkat a hallgató Istennel!

Megbocsáttatott...

A bűnök hordozása

„Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” (Zsolt 8,4-7)

Felső-Háromszék központjában születtem huszonnégy évvel ezelőtt. Szüleim hamar észrevették rajtam, hogy sok gondjuk lesz velem, mivel korán megkezdtem a csínytevéseket. Kamaszkoromban – alig tizenkét évesen – már rendszeresen cigarettáztam (bár rejtve), majd az akkor divatos számítógépes szerencsejátékok rabjává lettem. Tizenhat évesen a szeszfogyasztásom is beindult, és mivel semmi értelmét nem láttam a tanulásnak, otthagytam az iskolát. Beálltam inasnak egy autószerelő műhelybe.

Az éjjeli szórakozások és a szerencsejáték „követelték” a pénzt, ezért az apró feketemunkától a lopásokig minden szóba jött az életemben. Hozzám hasonlókkal egy szervezett csoportot alakítottunk ki, aminek „eredménye” egy hónapokig elhúzódó rendőrségi ügy lett. A börtönbüntetéstől az a néhány hét mentett meg, ami a 18. születésnapomig még hátra volt. Szüleimet Isten akkor mellém állította (akik előtt sajnos akkorra eljásztottam a becsületelem).

Ezután a csoportból meghalt az egyik barátom egy olyan ügy kapcsán,

amelytől csak Isten (akkor bár nem ismert) kegyelme óvott meg. Amikor felravatalozva láttam, rettegni kezdtem a haláltól, amely rettegés végigkísért a katonaszolgálat alatt is. Kiábrándultan, megfáradtan, tele megválaszolatlan kérdésekkel és félelemmel jöttem haza, és álltam munkába ismét. A városi piacon eladóként dolgoztam, és első nap megismertem az én standommal szemben – a többi kollega között – egy virágáros lányt, akinek jellemében felismertem valami titokzatost, valami más-ságot. Ez kíváncsivá tett, és ennek rejtélyét szerettem volna megfejteni. Munkahelyünk lazasága adta lehetőség volt, hogy két héten keresztül reggeltől-estig beszélgettünk. Lassan már minden témát kimerítettünk, minden gondolatot, véleményt megismertünk, amikor egyszer azt mondta nekem, hogy azért keresgélek boldogtalanul lányok után, mert hiányzik életemből Isten. Az első gondolatom az volt, hogy miért mond nekem ilyeneket? De ez a kijelentése ugyanakkor kíváncsivá is tett, és második hívására elmentem egy keresztyén gyülekezetbe (cserébe egy mozifilm megnézését kértem). A keresztyén összejövetelen kacagni való badarságnak tűntek az énekek, az imádságok, de amikor az Igét prédikálták, úgy éreztem, hogy minden egy szava

nekem szól. A megtérés lényegét később értettem meg, de akkor napokig hallgattam volna Isten szavát. Felüdtett és megváltoztatta az életemet. Egy teljesen más világba kerültem, ahol együtt éltem Istennel. Idővel megszabadított a cigarettázástól, játékszenvedélyemtől, a pénz istenítésétől, egyszóval megváltott bűneimből. Ezt nehéz volt bár elhinni, de Isten új életet adott. Azonban hiányzott hitemből az üdvbizonyosság, és ez leginkább elbukásaimkor kínozott. A Biblia rendszerezett tanításával való találkozásom viszont segített ezeket megérteni. Megértettem, hogy az Úr nem vétkeim szerint bánik velem, hanem kegyelmét adja nekem az Ő Fiaért. Azóta elköltöztem Kézdivásárhelyről, lassan másfél éve pedig a virágáros lány a feleségem lett, akivel Isten áldásából fakadóan egyre jobban szeretjük egymást. Sőt, az elkövetkezendőkben szülőként is tapasztalhatjuk majd, mit jelent Istennel járni.

Végezetül azért imádkozom, hogy Isten életemben végzett szabadítása legyen bátorításul az olvasó számára is.

„Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett.” (Róm 3,27)

Bartos Tihamér

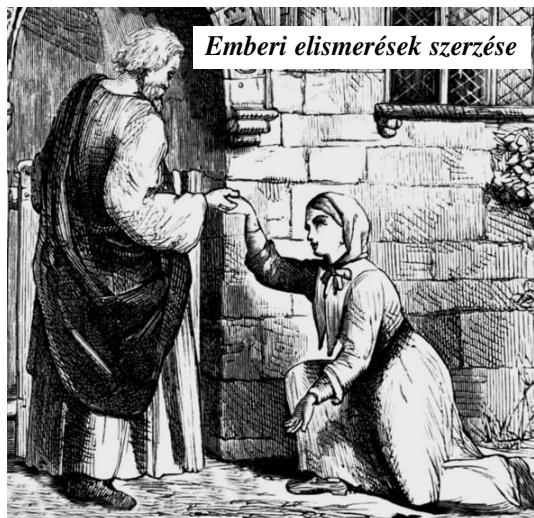
Jó akartam lenni...

Jó akartam lenni. Az emberek előtt, a szüleim előtt, sőt, önmagam előtt is jó-nak akartam látszani. Hiábavaló dicsőség után vágyakoztam, csábító délibáb után. Engem akartam, hogy lássanak az emberek, a jóságomat, a tisztaságomat, ére-nyességemet, segítőkészségemet. Én voltam a középpontban, bár elhittem magammal, hogy másokkal akarok foglalkozni. Jószándékom, segítőkészségem fertőző volt, hiszen a dicsőség utáni szomjúságomat takarta. A világ, az emberek méltatására áhítoztam, magamnak akartam dicsőséget. Persze, nem tapsra meg nyilvános dicséretre vágytam, hanem „szerénységemben” csak azt szerettem volna, hogyha bárki bármikor beszél rólam, csakis jó dolgokat terjessen személyemről.

Az önzésem, önteltségem, szelídségem és jóindulatosságba burkolózott. Nagyon ügyesen és észrevétlenül csaptam be magamat, és a környezetemet is. Eltekintve gyerekkorom csínjeiről, példamutató életet éltem az emberek előtt, és mégis, egyre mélyebbre süllyedtem bűneim mocsarába, bár én azt hittem, hogy minden rendben van. Lelkemben úr tátongett, és hiába igyekeztem azt betölteni, silány kísérleteim kudarcot vallottak. Boldogtalan volt az életem, s végül már azt gondoltam, hogy talán ez így normális.

Nem tartottam magamat tökéletesnek, de rossznak sem. Azt mondtam: „Egy ember sincs, aki ne vétkezne, és én még csak nem is vagyok annyira bűnös, mint némelyek; hisz alapjában véve az emberek javát akarom, jó akarok lenni mindenkire. Nem lopok, nem ölök, nem paráználkodom, egy kis füllentés pedig néha kikerülhetetlen. Talán csak nem fog Isten ennyiért a pokolba küldeni! Talán csak lesz számomra is hely egy kis sarokban a mennyországban.”

Ó, mennyire vak voltam... Mérhetetlen sötétségben tapogatóztam, pedig azt hittem, hogy világosságban járok, a helyes úton, a helyes irányba, a helyes cél felé. Vak voltam, bár szemeimmel nem volt gond. Csak a lelkem volt vak, érzéketlen, halott. Láttam a világi elismerés múltját, mit sem érő, hamis csillogását, de Istent, az Örökkévalót, a hatalmas, szent és igaz Bírót, a szerető Atyát nem láttam, nem ismertem. De nem is akartam megismerni. Halott lelkem menekülni akart Tőle. Nem láttam, hogy mennyi bűnt

halmozok fel azzal, hogy saját magamat bálványozom megtagadva Istentől a Neki járó dicsőséget, tiszteletadást. Magamnak akartam dicsőséget, nem Istennek. Az én jó tetteimmel akartam kérkedni, és nem állt szándékomban, hogy figyelme-tem a vétkeimre és Isten hatalmas, szent cselekedeteire irányítsam. Nem akartam azt meglátni, hogy senki sem jó, csak egy, az Isten, és hogy nincs aki jót cselekedne, nincsen csak egy is. Az akaratom is halott volt – a jóra.

De Isten nem hagyott ebben az állapotban. Eleve elvégzett szándéka szerint, szeretettel kivonta a pusztulás gödréből, felélesztette lelkemet, újjászülte. Megnyitotta szemeimet, és a sötétségből világosság lett. Megláttam képmutató állapotomat, önhittségemet, rútságomat, bűnös, teljesen elveszett voltomat. Nem bíztam már többé a jóságomban, az én ügyességemben. Megláttam, hogy teljes mértékben megérdemlem Isten örök haragját, hisz az Úr szent, végtelenül tiszta, és ugyanakkor igaz Bíró is, Aki elítéli a bűnöst, örök büntetéssel sújtva. Végül Ő összetörte kőkemény szívemet, el-lenállásomat, makacsságomat és új értelmet adott. Megéreztem bűneim terhét, nem bírtam hordozni azt, tudva, hogy Isten végtelen haragja van rajtam. Ekkor értettem meg, hogy Krisztusnak miért kellett emberként megszületnie, és hogy miért kellett szent életet élnie itt a földön. Megértettem, hogy Isten miért hagyta Őt el azon keserves kínok között a kereszten, miért kellett meghalnia és feltámadnia. Értem volt mindez! Azért, hogy örök életem legyen, hogy boldog legyek és, hogy Isten dicsőüljön meg

életem által. Teljesen összetörtem, és ekkor megszegyenülve, bűnbánattal kiöntöttem lelkem szennyét az Úr előtt. Tudtam, hogy egyáltalán nem érdemlem meg ezt a drága áldozatot. De az Úr, az Ő végtelen kegyelméből nem az érdemeim szerint fizetett nekem. Elvette bűneim terhét, Krisztus vállára vetette azokat, és Fia engedelmességét nekem tulajdonította. Tiszta vagyok most már, fehér, akárcsak a hó. És most már látom, hogy nem az számít, hogy mit gondolnak rólunk az emberek, hanem az, hogy Isten mit gondol rólunk.

Hálás vagyok az én drága Atyámnak és Uramnak, hogy élő hitet és örök életet adott, hogy kivonta lelkemet a mély fertőből, megtisztított és kősziklára állított. Tudom, ezután is harc lesz az életem, fegyverszünetet nem tarthatok, hisz az ördög mint ordító oroszlán jár szerteszét keresve, hogy kit nyeljen el. De tudom és hiszem, hogy Isten nem hagy el, hogy velem lesz, atyai módon éreztetve velem pálcáját, azért hogy egyre inkább szentté váljak az Ő nagy neve dicsőségére. Csodálom az Úr munkáját, amit véghezvitt bennem, és most már örömmel mondhatom én is, amit Pál apostol mondott:

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2,20)

Tanulságok Ábrahám életéből (3.) (1Móz 22)

A próbára való felkészülés

Nem lehetséges három tanulmányban felölelni Ábrahám teljes életét. Így tehát a 22. fejezetre ugorva ebben a harmadik, és egyben utolsó Ábráhámmal foglalkozó tanulmányban, egy nagy és gazdag bibliai részt hagyunk ki. (1Móz 13-21) A 22. fejezet eseményei ismerősök, és ekkor Ábrahám egy újabb megpróbáltatás előtt áll. Isten ezt parancsolta neki: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földjére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondándok néked.”

Azt is láthatjuk ebben a fejezetben, hogy Ábrahám miként növekedik lelki-ekben, és milyen hitbeli felnőttkorúságra jutott azóta, hogy a második tanulmányunkban bemutatott próbán átmént. (1Móz 12,4-20) Az ír írásmagyarázó, James G. Murphy a 22. fejezetről szóló bevezetőjében ezt írja: „A nagy krízis, az Ábrahám életét megkoronázó esemény most következik be.”¹ Az előbbi fejezet utolsó verse előkészíti a körülményeket erre az eseményre: „És sok ideig tartózkodék Ábrahám a filiszteusok földén.” (21,34) Bár teljes bizonyossággal nem tudjuk, mégis úgy tűnik, hogy az előbbi fejezet eseményeihez képest elég sok idő telt el. Ebben az időszakban Isten valószínűleg felkészítette Ábrahámot élete legnagyobb megpróbáltatására.

A próba nehézsége

Nem hiábavaló már a kezdet kezdetén megkérdezni, miért volt Ábrahám ilyen komolyan megpróbálva? A Bibliát nem szerető, hitetlen ember, könnyedén félreértheti ezt az eseményt, és Istent egy szeszélyes kényúrként foghatja fel, aki örömét leli egyesek lelki kínzásában. Azok azonban, akik Ábrahám hitében részesültek, egy sokkal magasabb célt látnak az egyházatya tapasztalatában. Ahhoz, hogy megértsük, miért kellett Ábrahámnak átmennie ezen a próbán, megfelelő kérdést kell feltennünk: Hogyan lehet bizonyos egy hívő ember afelől, hogy hűségesen jár teremtő Istene előtt? A válasz az, hogy Isten különböző próbákat ad, amelyek által igazolja övéinek hűségét. Természetesen Ábrahám nem csak egyike a „sok hívőnek.” Ő a hívők lelki atyja, aki személyes szövetségre lépett Istennel, és az ígélet gyermekének atyjává lett. Izsákban egy felbecsülhetetlen értékkel bírt, amely által Isten próbára tette őt.

Isten magot ígért Ábrahámnak, amely növekedni fog: „...a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezd annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet övele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utána.” (1Móz 17,19) A látszólagos biológiai lehetetlenség ellenére Isten hűséges volt, és Izsák megszületett. Most pedig Isten azt kérte Ábrahámától, hogy ezt az igazi és egyedüli örökösét ajánlja fel égőáldozatként Neki. Ez a próba fájdalmasan nehéz volt, bár-hogy nézzük is. Nemcsak fia halála hirdettetett ki Ábrahámnak, hanem ráadásul saját kezével kellett megölnie őt. Milyen bátorságra volt szüksége ehhez Ábrahámnak! Talán kicsit könnyebb lett volna a feladat, ha egy szolga hajthatta volna végre mindezt. Milyen gyász várhatott Ábraháma és Sárára életük hátralevő idejére.

Sőt, Isten még nehezebbé tette a próbát egy másik parancs által is: „Menj el Mórijának földére” (2. v.) Isten nem

kérte a fiú azonnali megölését, hanem adott még három napot az esemény bekövetkeztéig. Milyen értelmi és lelki vívódáson mehetett át ez idő alatt Ábrahám, amint óráról-órára közeledett Móriához. Sőt, Isten még a pontos helyet sem nevezte meg, ahol Izsákot fel kell áldozni: „...a hegyek közül egyen, amelyet mondándok néked.” (2. v.) Ilyen feszültségek közepette haladt Ábrahám Mória felé.

Ábrahám hitének ereje

Talán legnehezebb az lehetett Ábrahám számára, hogy megértse azt, hogy miként kérhet Isten olyat, ami összeegyeztethetetlen saját lényével. Ha Izsákot meg kell ölni, mi lesz Isten ígéretével? Itt volt tehát a hit próbájának igazi rejtélye! Hogyan áldozhatta volna fel Ábrahám fiát, arra a hitre támaszkodva, amely Isten szavára néz, amely azonban most ellentétben áll ugyanazzal az isteni szóval? Az egyetlen válasz erre az, hogy Ábrahám hitte azt, hogy Isten hűséges lehet az ígéretéhez oly módon, hogy feltámasztja Izsákot. Ezt igazolja a Zsidókhoz írt levél szerzője is, aki így szól Ábrahámról: „Úgy gondolkodván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani (őt)” (Zsid 11,19) Mégis, erről nem beszélt Isten Ábrahámnak. Így tehát ő akár kétségbe is eshetett volna, fel is lázadhatott volna, és megtagadhatta volna az engedelmisséget. Mégis, Ábrahám a reménytelenség ellenére reménykedett, elhíve azt, hogy Isten hűséges lesz ígéretéhez, bármennyire is úgy tűnne, hogy nem az.

A másik nagyon valószínű akadály – amit a Sátán felhasznál – Izsák lehetséges reakciója volt. Kálvin megemlíti, hogy ezidőtájt Izsák már elég idős volt ahhoz, hogy „erősebb legyen apjánál, vagy elég erős, hogy ellenálljon neki, ha harcra került volna a sor.”² Mózes nem ad részleteket arra nézve, hogy milyen párbeszéd folyhatott apa és fia között, sem Izsák reakcióját nem említi, amikor az megtudta, hogy ő lesz az áldozat. A 9. versben egyszerűen azt olvassuk, hogy Ábrahám megépítette az oltárt, elrendezte a fát azon, megkötözte Izsákot, és rátette az oltárra, a fákra. Nem nehéz azt sem elképzelni, hogy Ábrahám az egész utazás alatt titokban

¹ James G. Murphy, *A Commentary on the book of Genesis*, Baker Books, Grand Rapids, Michigan, reprint 1996, 338. o.

² John Calvin, John King ford., *Commentaries on the Book of Genesis*, Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, reprint 1996, 1 kötet, 569. o.

tartotta fia előtt, hogy ő lesz az áldozat. (lásd 7-8. v.) Azonban az áldozatbemutatás előtt elmagyarázta Izsáknak, hogy Isten kijelentette neki, hogy ő lesz az áldozat. A kérdés, amely bizonyára foglalkoztatta Ábrahámot az volt, hogy: „Elfogadja-e Izsák életére nézve az én szavamat úgy, mint Isten szavát, és Isten akaratát? Együttműködik-e velem, vagy fellázad ellenem, hogy megghiúsítsa Isten tervét?” Nem olvasunk azonban semmilyen ellenállásról Izsák részéről. Úgy tűnik, életét letette áldozatként Isten kezébe. Így tehát Izsák azt gondolhatta, hogy apja Isten akaratának enged. Bizonyára nagy hitről tett itt bizonyosságot a fiatal Izsák, de Ábrahám hite hosszabb megpróbáltatásnak volt kitéve, és Ábrahám volt az, akinek végül is meg kellett ölnie fiát.

Ábrahám hitének győzelme

Isten az utolsó pillanatig megengedte Ábrahámnak, hogy higgye, parancsát végrehajthatja. Már a kést is felemelte az idős ember, és készen állt arra, hogy szeretett fia testébe szúrja. Ebben a pillanatban szólalt meg az Úr angyala: „Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekekre.” (12. v.) Majd hallhatta azokat a szavakat, amelyek csodálatos módon biztosították őt hite győzelméről: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem.” (12. v.) Természetesen a szuverén Isten, aki mindent ismer, már a be-

következett esemény előtt tudta, hogy Ábrahám féli az Urat. J. G. Murphy szerint: „az eredetiben a tudtam én kifejezés egy bizonyos kísérlet általi felfedezésre utal.”³ Ez a „kísérlet” nyilván Ábrahám javát szolgálta, megerősítve és igazolva hitét. Isten tüzes kemencéjén átmenve Isten megpróbált emberévé lett, akit igazolt az Úr. Engedelmessége a természeti ember megszegyenyítését jelentette, aki minden ösztönével a könnyebb utat szeretné választani – ha szükséges, akár Istent is elhagyva.

Az angyal első szava által Ábrahám átkelt a viharon, de nem állhatott meg félúton Isten parancsának betöltése előtt. Isten megparancsolta az égőáldozat bemutatását azon a hegyen. De Isten idejében közbelépett, hogy megmutassa, milyen áldozatot szeretne látni. Az áldozatbemutatást viszont végre kellett hajtani. Ezen a ponton segítségére sietett megpróbált szolgálójának. Ábrahámnak csak fel kellett néznie, és íme ott volt egy kos beleakadva egy bokorba. (13. v.) Fiára mondott prófécijára nézve, hogy Isten gondoskodni fog az áldozatról, beteljesedett úgy, ahogy nem is képzelte volna. (7. v.) Tehát hűségesen folytathatta az elkezdett áldozatbemutatást, a bakot áldozva fel Izsák helyett. Isten készített egy másik áldozatot is, és az helyettünk történt! Az pedig egy tökéletes áldozat volt: az Ő Fiának érettünk történő áldozata.

Ábrahám győzedelmes hitéhez kapcsolt áldások

Amikor Ábrahám eleget tett a parancsoknak mindvégig, bizonyos áldásokban részesült. Isten készített egy megoldást arra nézve, hogy ne kelljen Izsáknak, a kedvelt gyermeknek meghalnia. Ebből tehát a következő általános következtetéseket vonhatjuk le:

(1) Az igazi keresztyén az, aki folyamatosan tapasztalja a lelki növekedést.

Ábrahám már elég idős volt (100 éves – lásd 1Móz 21,5), amikor Izsák megszületett. Hosszú élete során sok hibát követett el, de ugyanakkor számos dolgokat is megtanult. Ezeket már láthattuk a megelőző tanulmányokban. Összegezve mégis azt mondhatjuk, hogy előrehaladt az Istennel való járásában. Mire Isten e nagy próba elé állította, addigra hitében sokat fejlődött.

Ilyen értelemben is követői a keresztyének Ábrahámnak. Mint Ábrahám, a keresztyén sem egyik napról a másikra fogja a lelki felnőttkorúságot elérni. A hitbéli felnőttkorúság (1) az Istennel való bensőséges kapcsolat és (2) próbák által érhető el, amelyek által igazolják a hitet.

Istennel való bensőséges kapcsolat csak Isten Fia, Jézus Krisztus által érhető el. Ez azt jelenti, hogy sokkal buzgóbban és intenzívebb módon szeretjük Istent. E szeretet azon nyugszik, amit Isten kijelentett a Bibliában Krisztusról. Isten üdvtervének megismerése nélkül a Szentírásból nincs lelki növekedés. Ezért tehát az igazi keresztyén az „Ige tiszta tejével” kell, hogy először táplálkozzon (1Pt 2,2), majd át kell hogy térjen egyre keményebb eledelre. Ha ezt nem teszi meg, megreked a hitben. Röviden tehát: az imádkozás és igeolvasás elengedhetetlenek a hitbéli növekedéshez. Olvasd el az 1Móz. 13-21. fejezeteit és meglátod, hogy Ábrahám egész élete során nagyon vigyázott az Istennel való személyes kapcsolatára.

Amint a keresztyén következetesen megpróbálja gyakorolni hitét, bizonyos próbákkal is szembesülni fog. Istennek az a célja ezekkel, hogy általuk méginkább táplálja az övéi hitét. A keresztyén Ábrahámmal hasonlóan sokszor fog tévedni, és ha igazán őszinte önmagához, akkor még azt is elismeri, hogy néha nem növekedést, hanem visszafejlődést lát életében. De a bukások ellenére is, a keresztyénnek látnia kell egy idő után a haladást, legyen bár az két lépés előre, és egy hátra. Megtanul Istent dicsérő módon szembenézni a próbákkal és kísértésekkel, felismerve a bűnt igazán, és a szükség idején Krisztusra bízva magát méginkább. Visszanézve lelki zárándoklatodra, elmondhatod-e, hogy ez volt a te tapasztalatod is? A lelki csecsemő kevés vigaszt merít e szavakból: „Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,2-3) Az idős keresztyén számára, aki végignézi élete próbáin, bizony nagy vigasztalást jelentenek ezek a szavak, mert megtapasztalta valóságos voltukat.

(2) *Isten a próbákat hitük mértékével megegyező módon adja népének.*

Természetesen nem volt véletlen, hogy Ábrahám éppen élete ezen szakaszán kapta ezt a próbát Istentől. Ha Izsák hamarabb született volna, és Ábrahám mondjuk úgy 50 évvel korábban kapta volna a parancsot fia feláldozásra, bizonyára hite krízisen mehetett volna keresztül. Lehet, egyszerűen nem bírta volna elhordozni ezt a próbát. Élete korábbi próbái nem voltak ehhez hasonlíthatóak. A tanulság itt az, hogy Isten a próbákat az Ő népe hite szerint adja. Isten olyan mértékben adja kegyelmét, amennyire éppen szükségünk van. Ezért mondja Pál a korintusiaknak: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10,13) A görög szó, amely itt használva van a kísértésre, próbát is jelent. Ábrahám nem olvashatta leírva ezt az igazságot, de megtapasztalta. Mivel mi már olvashatjuk ezeket a szavakat, elmélkedjünk ezekről, és emlékezzünk ezekre, ha valamilyen próbán megyünk át: legyen az kísértés a Sától, vagy próba Istentől. Lehet, hogy éppen jelenleg mész át egy komoly megpróbáltatáson. Légy hálás ezért! Lehet, Isten még ennél is nagyobb próbát tartogat számodra, készülj tehát arra is, ápolva a Vele való kapcsolatodat.

(3) *Isten hűségében bízni: ez a próbában való kitartás titka.*

Ez volt az, ami megtartotta Ábrahámot is. Gondolkodj el ezen! Ha Ábrahám nem hitte volna igazán szívből azt, hogy Isten hűséges az Ő ígéreteihez, vajon felajánlotta volna-e Izsákot áldozatként? Nehéz elképzelni, hogy ezt megtette, vagy megtehette volna. Eléggé bízott Istenben, olyannyira, hogy hitte azt, Istennek módjában áll Izsákot újra életre hívni. Ábrahám nem hagyott helyet a kételynek. Hasonlóképpen a keresztyén is, ha túl akar lenni a próbán, nem kételkedhet Isten hűségében. Meg kell ragadnia Isten ígéreteit, és magáéinak kell vallania azokat. Íme Istennek néhány ígérete a keresztyén ember számára: Zsolt 121; Ézs 26,3-4; Mt 6,25-34; Róm 8,28; 1Kor 10,13; Fil 4,19.

(4) *Isten azt várja el népétől, hogy aktív és ne passzív legyen a próbákban.*

A keresztyén nem veheti fel a fatalista, „lesz, ami lesz” álláspontot. Bár lehet, így is át lehet menni a próbán, az eredmény valószínű, hogy nem az lesz, amit Isten szeretne látni. Ábrahám próbája: felhívás a cselekvésre. Leülhetett volna, és aggodalmaskodhatott volna, nem téve semmit, és így nem hajtva végre a parancsot. Ő azonban döntést hozott, és engedelmeskedett. Felállt és elment a Móriára Izsákkal. Így tehát a keresztyén is, aki próbával szembesül, hitét gyakorlatba kell ültetnie. Azt kell megkérdeznie: Mit akar Isten, hogy tegyek ebben a helyzetben? Azután pedig meg kell azt tennie, még ha minden idegszála tiltakozna is ellene. Passzívnak lenni egy próbában, amikor Isten cselekvést vár el tőlünk, semmiképp nem lehet a keresztyén élet előmozdítója.

(5) *A próbákkal áldások járnak.*

Isten áldásokkal halmozta el Ábrahámot, miután átment a próbán. (1Móz 22,17-18) Ő ugyanígy jár el azzal a keresztyénnel is, aki Benne bízik a próbák

alatt. Természetesen a legjobb áldások, lelki áldások. Ábrahám nyomban megtapasztalta azt, hogy Isten az ő gondviselője, és Ő az, aki mindenről gondoskodik. Jakab a próba áldásaként említi a békétlét, a keresztyén élet egy fontos velejáróját. Más áldások lehetnek: a keresztyén jellem fejlődése, megújult békesség Istennel, hitbizonyosság, nagyobb Krisztushoz való hasonlóság, mélyebb hit, nagyobb tisztelet Isten Igéje iránt, vagy új képesség mások megsegítésére, akik hasonló próbákon mennek át.

E rövid sorozatban láthattuk azt, hogy mennyi mindent tanulhatunk Ábrahám életéből a mi lelki életünk hasznára. Vannak tanulságok hívők és hitetlenek számára egyaránt. Bármilyen állapotban légy is, Ábrahám életének tanulmányozása segíthet néked, mert ő is ember volt, és hozzánk hasonló problémákkal küszködött. Isten azonban valószínű volt számára, és így hit által győzedelmeskedhetett. Ez az Isten adhat győzelmet neked is ebben a világban. Mennyire akarod rábízni életed?

Steven Robinson

A Sátán kongresszusa¹

A Sátán, a Hazugság Atyja kongresszusra hívta össze a démonok seregét a világ minden tájáról. Az összegyűlt gonosz angyalsereg elé állva a Sátán így szólt kísértőihöz: „Alattvalóim! Amint azt tapasztaljátok, az igaz keresztyéneket nem tudjuk távoltartani a hívők közösségétől! Látjátok, hogy nem tudjuk megakadályozni, hogy hallgassák az Igét, olvassák a Szentírást, és így megismerjék az Isten igazságait. Nem tudjuk eltántorítani őket az Írásokba foglalt értékektől sem, amelyeket Isten adott nekik. De ne csüggedjete el, nincs veszve semmi! Van más is a tarsolyunkban: eltéríthetjük őket a Krisztussal való folyamatos, élő kapcsolattól. Tudjuk, hogy amennyiben létrejön ez a kapcsolat Jézussal, úgy hatalmunk szertefoszlik felettük. Tehát: hadd menjenek csak istentiszteletre, hadd éljék csak saját kis konzervatív életüket, a ti dolgotok az, hogy ellopjátok az idejüket, mégpedig azért, hogy eltávolodjanak Jézus Krisztustól!”²

Ez az, amit most megparancsolok nektek! Térítsétek el őket a Megváltóra való figyeltől, vonjátok el figyelmüket a Krisztussal való létfontosságú kapcsolat folyamatos ápolásától!”

„Dehát hogyan lehetséges ez?” – kiabálták az egybegyűltek.

„Találjátok ki milliónyi trükköt, hogy eltereljétek a gondolataikat a Krisztusról: le kell foglalnotok őket, a tudatukat, a cselekedeteiket, hiábavaló dolgokkal.” – válaszolta a Sátán.

„Vegyétek rá őket a szüntelen költsékezésre, a csábító vásárlásra, a szükségtelen és erőn felüli kiadásokra, a feleslő pénzkezelésre, és ezzel a folyamatos hitelfelvételre, kölcsönkérésre. Győzzétek meg őket: a családapákat, a családanyákat a vég nélküli, heti 6-7 napos, napi 12-14 órás munka helyességéről, hiszen 'a családjukért teszik', hogy minél több pénzt keressenek, és hogy anyagilag minél többet megengedhessenek maguknak. Tartsátok őket

Reklámok áradata Hong-Kongban

távol a családjuktól, a gyerekeikkel való időtöltéstől. S ahogyan a család lassan, de biztosan szétesik, úgy már nem nyújt biztonságot, nyugalmat és feltöltődést a munka mellett, a mindennapi hajtással és stresszel szemben. Vonjátok el a figyelmüket különféle módokon, hogy ne hallgassanak arra a bizonyos hívó szóra. Hadd kapcsolják be a rádiót, a magnót az autóban. Az otthonokban szüntelenül menjen a tévé, a videó, az internet és a számítógépes játék. Legyen gondotok arra, hogy a rádióban, a tévében, a munkahelyeken, a boltokban, az éttermekben és mindenhol egyfolytában játsszák a világi zenéket, és adják az istentelen műsorokat és reklámokat. Ez majd szépen lefoglalja a tudatukat, és elvonja a figyelmüket Krisztusról. Rakjátok tele asztalaikat újságokkal, színes folyóiratokkal, aggassátok tele a városok utcáit hirdetőtáblákkal, óriásplakátokkal, és – mértéket nem ismerve – napi 24 órában ömlésszétek rájuk a híreket. Gondoskodjatok arról, hogy postaládájuk mindig tele legyen mindenféle szeméttel, prospektusokkal, szórólapokkal, csomagküldő katalógusokkal, akciós ajánlatok-

kal, kecsesítő nyereménykuponokkal, ingyenes termékekkel, és főként csalfa reményekkel.³ Külön figyelmet fordítatok az emberfajzat szabadidejére, hogy az ne töltsse be valódi célját: a pihenést, az Úrra figyelt, a testi-lelki feltöltökezést. Ne engedjétek őket a természetbe, ahol az Úr csodálatos tettein, és teremtett világán elmélkedhetnek. Ehelyett csábítsátok el őket moziba, színházba, koncertekre, sportmérkőzésekre, bevásárlóközpontokba, hipermarketekbe. Így a szabadidejük elteltével majd kellőképpen fáradtak lesznek, ugyanúgy, mint előtte; továbbá idegesek és kiégettek, miáltal sem testben, sem lélekben nem tudnak felkészülni a következő heti munkára, és ott – minő szegény! – nem képesek helytállni az Úr dicsőségére.

Végül mit tegyete az egyházi közösségekben? Az értelmetlen fecsegéshez, semmirevaló pletykáláshoz adjatok nekik üres témákat, értelmetlenné tűnő, mégis hiábavaló beszédeket. Később persze nem jönnek rá, hogy mitől nyugtalan a lelkiismeretük, és miért érzik magukat valahol ott mélyen furcsán izgatottnak és zavartnak. Engedjétek őket szolgálni a gyülekezetekben, legyen csak sok kedves élményük a „lélekmentésben.” De hadd töltsse ki egyre inkább életüket a szüntelen törekvés a kegyes jócselekedetekre, inkább ez, mint a Krisztus adta lelki táplálék keresése a saját és mások valódi gyarapodá-

¹ Az *E-Mail Ministry* nyomán. Fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál.

² A Sátánról és más taktikáiról szórakoztató, de rendkívül mély és elgondolkodtató olvasmányt ad kezünkbe C. S. Lewis *Csúrszavak levelei* című könyvében. Lásd pl. a 12. levélben a „csendes, kis bűnök” lankásan lejtő, kellemes járású, kanyarmentes, de a biztos kárhozatba vezető útját.

³ Ha közelebbről megvizsgáljuk pl. az igencsak drága kozmetikai termékeket gyártó vállalatok vezetőinek nyilatkozatait, azt látjuk, hogy nem is rejtik véka alá azt a mögöttes üzleti megfontolást, hogy ti. ők elsősorban nem is arckrémeket, sminket, lemosókat stb., azaz termékeket adnak (el), hanem reményt: a szépség ígértét.

sára. Ekképpen aztán előbb-utóbb már nem az Úr erejére hagyatkozva, nem arra alapozva, hanem éppen annak híján, saját erejükből, a saját fejük után mennek, feláldozzák akár egészségüket, családjuk békéjét és egységét is, a szemük előtt lebegő kegyes cselekedetek érdekében. Most pedig induljatok, menjetek, és cselekedjete a parancsom szerint!”

Ez aztán tüzes beszéd volt a javából! Miután a Sátán útjára engedte seregét, a kísértők tömege tettvágytól égve sietett vissza „szolgálati helyére” a kiadott feladatokat végrehajtani: a keresztyéneket leterhelni, állandó elfoglaltságban tartani, és hagyni, hogy megállás és gondolkodás nélkül rohanganak.⁴

Testvérem, a Sátán szolgálói biztosan téged is megkörnyékeztek már ezekkel az fortélyokkal. Készüljünk fel, legyünk résen, és ne engedjük, hogy a Kísértő célt érjen! Az Ige buzdítása szerint figyeljünk az Úr beszédére, és kövessük azt bölcsen, kitaróan és állhatatosan!

„Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra.” (2Thessz 3,5)

*

„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe, és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik.” (1Tim 6,9)

*

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.” (Mt 26,41)

*

„Végezetre, atyámfiain, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben.” (Ef 6,10-11)

⁴ A távol-keleti Japánban évente több mint 300 ember dolgozza „halálra” magát. A társadalmi szinten jelentkező problémának, a halállal végződő rendkívüli túlhajszoltság jelenségének külön neve is van: „karosi”.

Ikrek...

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében. Az egyik egy kis „hívő”, a másik egy „kis szkeptikus”. A szkeptikus azt kérdezi: Te hiszel a születés utáni életben? Hát persze – mondja a kis hívő. Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erősekké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

Butaság! – mondja a szkeptikus. – Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet? Pillanatnyilag még nem tudom, – mondja a kis hívő – de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Talán lehet, hogy a szánkkal fogunk enni, és a lábunkkal fogunk menni!

Nonszensz, lehetetlen! – mondja a szkeptikus. – Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkkal!? Micsoda butaság! Ez egy fura ötlet, hogyan is működhetne?! Itt van a köldökzsinór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a zsinór már így is túl rövid!

Hát persze, hogy működni fog, csak minden egy kicsit másként fog kinézni. – mondja a kis hívő. Soha sem fog működni! – véli a kis szkeptikus. – Még soha senki nem tért vissza a születés után! Születés után vége az egészségnek! Az élet nem más, mint egy nagy sötét tortúra!

Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet, – mondja a kis hívő – de azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk! Anya!? Te hiszel egy anyában? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus... Itt van körülöttnünk, mi benne vagyunk, és általa létezzünk, nélküle nem létezhetnénk! – válaszolja a kis hívő.

Mire a kis szkeptikus: Soha nem látam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen! A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra. – Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! – mondja aztán halkán – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

(Forrás: Internet)

„Hogy keressék az Urat, ha talán kitalapogathatnák Őt, és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnk-től sem: Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...”

(ApCsel 17,26-27)

Miért küld a szeretet Istene embereket a pokolba?¹

Hogyan lehetséges az, hogy a szeretet Isten egy olyan helyre küld embereket, mint a pokol? Íme, egy kifogás a keresztyénség üzenete ellen, amely sokak számára leküzdhetetlennek tűnik. Még azok is beleütköznek ebbe a kérdésbe, akik komolyan keresik Istent, a keresztyénség bírálói pedig ezt jól kihasználják.

A szeretet és a pokol ellentétes fogalmaknak látszanak. Néhányan úgy oldják meg a fenti problémát, hogy azt mondják, nem is létezik pokol. Véleményük szerint mindenki – még Hitler is – a mennybe kerül.

Ugyanakkor Krisztus egyértelműen azt tanította, hogy a pokol létezik; az örökkévaló gyötrelem és büntetés helye, és mindazok, akik visszautasítják Isten ingyen kegyelmét és bűnbocsánatát, a pokolban fognak szenvedni. Valóban azt gondoljuk, hogy a szeretet Istenének nincs joga megbüntetni bennünket a bűneinkért? Egyesek elképzelése szerint a mindenható Istennek soha nincs igaza. Amikor Isten felajánlja a bűnbocsánat és a megtérés lehetőségét, és a mennyet, akkor ezek az emberek azt mondják, hogy a keresztyénség meszeszerű. Túl szép, hogy igaz legyen. Amikor viszont azt hallják, hogy a Biblia beszél Istennek a lázadás és bűn miatti haragjáról, akkor meg átesnek a ló másik oldalára, és azt mondják: „Isten bosszúálló és szigorú – ez a félelem vallása.”

Vizsgáljuk meg néhány okát annak, hogy Isten miért nem engedhet mindenkit a mennybe. Nem nyithatja meg mindenki előtt a mennyet először is azért, mert Isten szent. Isten fenséges az ő nagyságában és szentségében. Egyszóval Ő tökéletes. Ugyanakkor mi, emberek, telve vagyunk büszkeséggel, kapzsisággal, önzéssel és érzéketlenséggel. Rágalmazunk másokat, sugdolozunk, pletykálkodunk, csalunk és hazudunk, hogy ne is említsük buja testi vágyainkat, gondolatainkat és tetteinket.

Isten természete

De Isten szent Isten! A legcsekélyebb tökéletlenség sem fedezhető fel az Ő jellemében és viselkedésében! Az egész örökkévalóság folyamán Isten soha nem fog megváltozni, megromlani, vagy csalódást okozni.

Mivel Ő a szeretet Istene, fájdalmasan érinti örökkévaló számkivetettségünk, amelyet mi magunk okoztunk, mégis gyűlöli a bűnt, és soha nem fogja azt tolerálni, vagy békésen együtt élni vele. Ezért nem leszünk képesek életünk végén bebocsátást nyerni az Ő örök jelenlétébe, hacsak először nem keressük az Ő bocsánatát, és nem térünk meg bűneinkből.

Gondoljuk át a második okát is annak, amiért Isten nem engedheti be a mennybe a bűnbocsánatot nem nyert, és megtéretlen embereket. Ha Isten beengedne bennünket a mennybe a mi bűnös állapotunkban (amit nyilván nem tehet meg), akár néhány másodpercig sem lennénk képesek azt elviselni. Beszennyezett lelkünk és szívünk miatt Isten szentsége teljesen megsemmisítene bennünket. Ahhoz lehetne ezt hasonlítani, mintha egy vakító fényt valamiféle akadály tartóztatna fel, így az árnyékot vetne. Tegyük félre az útból ezt az akadályt, s az árnyék máris megszűnik. Nem bírja elviselni a világosságot.

Vizsgáljuk most meg a harmadik okát annak, amiért Isten nem engedhet be bocsánatot nem nyert bűnösöket a mennybe. Ha Isten beengedne bennünket bűnösöket a mennybe (amit nyilván nem tehet meg), és ha az Ő szent jelenlétében valami oknál fogva mégsem semmisülnénk meg (ami szintén nem fordulhat elő), akkor a menny többé már nem lenne menny. A mindenható Isten, az univerzum legfőbb Ura, a királyok Királya, és az urak Ura, a szent Isten, vajon hagyhatná-e, hogy a menny olyanná váljon, mint a föld? Valóban beengedné a mennybe a lázadó ellenségek hadát, az önző, haszonleső, büszke,

Kiűzetés a paradicsomból

makacs, érzéki, pletykálkodó, lopásra hajlamos, hazudozó, csaló és háborúskodó világiakat?

A menny a föld gyarmata?

Válhat-e a menny a föld megrontott gyarmatává? A menny vajon alább adna-e tökéletességéből, hogy a földi standardokhoz közelítsen? Elképzelhető-e, hogy Isten örökkévaló mennyországja valaha is elfogadná ennek a megromlott, bűnös és szenvedő világnak az életstílusát? Komolyan azt gondoljuk, hogy Istennek meg kellene nyitnia előttünk a menny kapuit, megtéretlen állapotunk, és a felajánlott bűnbocsánat elutasítása ellenére?

Elképzelhetetlen és teljes mértékben lehetetlen az az ötlet, hogy Isten meg nem változott, újjá nem született, világias embereket engedjen be a mennybe. Isten nem tűrheti el a bűnt: ez egy megváltoztathatatlan alapelv. Az Ő szent jelenléte elpusztítaná a meg nem tisztult bűnösöket; és ha a menny mégis megnyílna előttünk, anélkül, hogy megbántuk volna bűneinket, és megtértünk volna, akkor az a hely azonnal megszűnne mennynek lenni.

Engedjétek meg, hogy továbbvigyem ezt a problémát, és más aspektusait is megvizsgáljam. A következő il-

¹ Engedélyezett fordítás az *Answers to Questions* magazin második számából. Eredeti címe: *How could a God of love possibly send people to Hell?* Fordította: Tihanyiné Nagy Enikő.

lusztráció, vagy elképzelés, meglehetősen abszurd lesz, de azért gondolkozunk csak el rajta! Tételezzük fel, hogy valami módon Isten megszűnt Isten lenni, meggondolta magát, és lázadó embereket engedett be a mennybe bűnbocsánat és megtérés nélkül. Tételezzük fel, hogy mindannyian a mennyben vagyunk, és a menny zajossá, keserűvé, önzővé vált (mint a föld). Mindenki maga körül forog, saját érdekeit tartja szem előtt. Képzeld el, hogy ez a hely most már bűncselekményekkel teli, akárcsak a föld.

Az első probléma, ami felmerül: Mit lehet tenni a mennyben a bűnözőkkel? Elkerülhetetlen, hogy a menny lakói hamarosan törvényért és rendért kiáltanak. Sokan büntetés (és száműzetés) bevezetését fogják követelni, hogy ez elrettentse a bűnelkövetőket. Ez a probléma sokkal rosszabb lenne, mint itt a földön, hiszen senki sem távozna a színről természetes módon, azaz halál útján. De ahogyan a törvényért és a rendért való kiáltozás egyre hangosabbá válna, úgy tiltakoznának a bűnözők is, mondván: „A szeretet Istene hogyan büntethet meg, vagy száműzhetne bennünket?”

Amennyiben Isten beengedne bennünket a mennybe, mint megtéretlen és bűnbánat nélküli bűnösöket, a bűn és a büntetés problémája még mindig nem oldódna meg, sőt valójában egy örökös körré válna az egész. Ez az örült, elméleti kép – a mennyben lévő bűnösökről – csupán azt hivatott bemutatni, hogy mennyire szüksége van az isteni törvényre és rendre. Egy tökéletes Istennek abszolút igazságosnak kell lennie. Meg kell büntetnie a bűnt, és ezt a földi életünk végén kell hogy tegye.

El tudunk képzelni egy országot törvény nélkül? Egy országot, ahol helyeslik az erőszakot, a nemi erőszak elfogadott, az önzés üdvözölt, a kőszívűség megengedett, szemet hunynak a lopás és a rendetlenség fölött? Furcsamód, mi törvényt és rendet akarunk városainkban, ugyanakkor tiltakozunk az ellen, hogy a mindenható Isten, az igazság Istene legyen az Ő maga által teremtett univerzumban. Megkérdőjelezzük az ehhez való jogát, és kétségbe vonjuk az Ő szívének hatalmas szeretetét.

De talán a legfőbb ok, amiért nem tudjuk megérteni, hogy Istennek miért kell ítélkeznie felettünk az, hogy bűneinkről olyan elnéző és kicsinyes elkép-

zelésünk van. Nem fogjuk fel igazán, hogy Isten szemszögéből nézve mennyire gonoszok vagyunk. Nem érdemlünk mást, mint Isten ítéletét, hiszen bűneink olyan szörnyűek.

Mit gondolok, mit érdelek az én hűtlenségemért? Mit érdelek az én gonosz tetteimért és hazugságaimért? És mi legyen az én büszkeségemmel, önteltségemmel és kapzsiságommal? És mit érdelek azért, hogy annyszor semmibe vettem Istent? Isten előtt ezek a bűnök kitörölhetetlenek. Bűnösségem érzékelhető formában létezik, nem tud elillanni vagy eltávozni, amíg Isten nem kezeli azt, azaz nem bünteti meg.

És íme a döntő ok, ami miatt Istennek mindenkit, aki visszautasítja Őt, az elveszett örökkévalóságba (azaz a pokolba) kell küldenie. Azért, mert Ő abszolút igazságos, korrekt, és mert Ő szabad és önkéntes szolgálatot vár el tőlünk. Ő azt szeretné, hogy saját szívünk szerint válasszunk ebben a kérdésben. Mindannyiunknak szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy a mi életünk üzenete Isten felé az, hogy nem akarunk a mennybe menni.

Hogyan választunk?

Ő, talán most azt mondod, hogy életed végén te a mennybe akarsz kerülni.

Ám a te életed egyszerűen nem ezt üzeni Istennek. Amit te igazából értesz ez alatt az az, hogy nem akarsz meghalni, vagy nem akarod elhordozni a büntetést, és nem akarsz a pokolra jutni. Nem akard a fájdalmat, a szenvedést és a halált megtapasztalni. De igazából nem akarsz a mennybe menni. Ahogy éled az életedet, ahogy távol tartod magad a Bibliától, ahogy elutasítod Isten dicsőítését, az általad választott dolgok, örömök és szokások – tulajdonképpen minden, amit az elmúlt héten tettél – mind azt mondják Istennek: „Uram, én nem akarlak téged, és nem akarok veled lenni!”

Életed minden évének mind az 52 hete - az egész életed - azt bizonyítja Istennek: szabad és demokratikus választásod az, hogy nem akarod Istent. Szörnyű lesz, amikor életed végén találkozol Istennel, és Ő azt mondja neked: „Most pedig azt fogom neked adni, ami életed óhaja volt örökkévaló jövődről; az alapján fogok most dönteni, ahogyan te választottál életed minden napjának minden percében, és életed minden egyes évének, minden hetében. Szármoltam a te szavazataidat másodpercről másodpercre, így hát a te örökkévaló sorsod az alapján dől el, hogy milyen életet éltél, és hogyan választottál.”

De íme itt van az a pont, ahol megláthatjuk Isten hatalmas szeretetét, mert

Szenvedés a pokolban

hiszen Isten talált egy utat, hogy megbocsásson mindenkinek, aki hozzá fordul kegyelemért. Ez azonban nem volt könnyű – még magának Istennek sem. Még a mindenható Isten sem tudja csak úgy egyszerűen félresöpörni bűneinket, mintha azokat soha el sem követtük volna, mivel Ő becsületes és igazságos.

Mit tett Isten szeretete?

Ha Isten meg akar kegyelmezni, ha meg akar bocsátani, és megtérést akar adni nekünk, hogy hozzá jöjjünk, megismerjük és szeressük Őt, hogy mostantól vele járjunk, és végül vele legyünk az örökkévalóságban, akkor ezt a célt csak egyféleképpen érheti el: el kell személyesen jönnie erre a testi világra, és találnia kell egy olyan lehetőséget, hogy Ő maga hordozza el és szenvedje el bűneink büntetését. Éppen ez az, amit Ő megtett! Az Úr Jézus Krisztus eljött erre a világra, és a kereszten szenvedett, hogy ez megvalósulhasson.

A kezén és lábán áthatoló szögek okozta fájdalom semmi volt ahhoz a hatalmas gyötrelmezhez és kínhoz képest, amit lelkében érzett, amikor az Atya Isten ráhelyezte azt a büntetést, ami azoknak járna valójában, akik egy napon bűnbocsánatot nyernek. Amikor ezt kérdezzük: „A szeretet Istene hogyan küldheti pokolba az embereket?“, akkor soha nem szabad elfeledkeznünk Isten csodálatos és mérhetetlenül gazdag szeretetéről, ami abban mutatkozott meg, ahogyan Ő elkészítette számunkra a bűneinkért járó igazságos büntetés-től való szabadulást.

Lehetséges tehát, hogy bűnbocsánatot nyerjünk, hogy Isten tisztára mosson bennünket, hogy igaz módon megtérjünk Istenhez. Az Úr megtalálható és megismerhető. De ehhez az Úr Jézus-hoz kell menned életed legkomolyabb közbenjáró imádságával. Kérd Őt, hogy bocsásson meg neked és fogadjon el téged! Kérd Jézust, hogy változtassa meg a te életedet is! Hagyd el a mostani életed, és fuss Őhöz. Kérd ezeket az áldásokat mindaddig, amíg nem vagy biztos abban, hogy Ő meghallgatott, és te találkoztál Vele!

Dr. Peter Masters

A passió Mel Gibson szerint...

Amerikában a közelmúltban jelent meg a moziban a Krisztus szenvedése (The Passion of Christ) című film, Mel Gibson rendezésében és James Caviezel főszereplésével. Már hónapokkal a film vetítése előtt sokat cikkeztek az újságok e filmről, és élénk vita kísérte megjelenését. Az ok: az antiszemitizmus (zsidógyűlölet) felélesztésének eszközt látták és látják benne egyesek. Úgy gondolom, hogy ez egy meddő vita és erre nem is fogok most bővebben kitérni. Hadd szögezzünk le röviden annyit, hogy Jézus Isten akaratából és eleve elvégzése alapján ment a keresztre. Haláláért pedig egyértelmű, hogy mind az akkori kor római vezetése, mind pedig a zsidó főpapok felelősek voltak. Ha valaki Jézus halálát kizárólag a zsidókon akarja számonkérni, az valószínű nem olvasta a Bibliát, és valószínű nem keresztyén, mert akkor tudná, hogy Jézus haláláért személyesen ő is felelős.

Nézzük most röviden mit tudunk a film rendezőjéről, főszereplőjéről és magáról a filmről.

Mel Gibson, bár színészként vált híressé, most filmrendezői képességeit is megcsillogtathatta. Gibson egyébként egy katolikus szekta tagja, amely elveti a pápa főségét és a II. Vatikáni zsinat döntéseit. Úgy gondolják, hogy a II. Vatikáni zsinat túl sok engedményt tett más felekezetek felé, és többek között

tévedésnek tartják, hogy a tridenti latin liturgiát eltörölték. Innen származik Gibson azon felfogása is, miszerint a misét csak latinul lehet „jól” elmondani. Ezért nem kell meglepődni azon sem, hogy Gibson „Jézusa” nem szólal meg angolul a filmben, hanem kizárólag arámul és latinul beszél. (Amúgy nem tudni, hogy Palesztinában az arám mellett a köznép beszélt-e más nyelvet? Ha igen, vajon nem a birodalom jobban elterjedt nyelvét a görögöt használta-e? De ugyan milyen lenne, ha egy katolikus Jézus nem tudna latinul?) Tehát Mel Gibson egy meggyőződéses katolikus. A filmről pedig így nyilatkozott: „A hitemet tükrözi ez a film.”¹ Az üdvösségről nemes egyszerűséggel így vélekedett: „Nincs üdvösség az egyházon (katolikus) kívül... Ezt hiszem.”² Hogy Mel Gibson komoly katolikus bizonyítja az a tény is, hogy filmezés alatt, minden reggel gyónt és misén vett részt. Sőt, egy katolikus misztikus - bizonyos Anne Catherine Emmerich - látomásait használta filmje egyes részleteinek kiegészítéséhez. Mindezek ellenére, kétségkívül „jó szándék” vezérelte filmje elkészítésekor, de sajnos ez a buzgóság a katolikus gondolkodásból fakad. Ennek eredménye a film.

A Jézust játszó színész, James Caviezel szintén buzgó katolikus. Életét a Medjugorje-be való zarándoklás változtatta meg. Mikor megkérdezték tőle: „Milyen volt Jézust játszani?” így vála-

¹ www.ewtn.com/Worldover 2/17/04

² The New Yorker, September 15, 2003

szólt: „A katarzis számomra ahhoz, hogy e szerepet betöltsen Medjugorje volt, Gospa-n (megjegyzés: Gospa egyike a látnokoknak) keresztül. A felkészülésben felhasználtam mindazt, amit Medjugorje tanított nekem. Mel Gibson és én minden nap misére mentünk... A gyónás készített fel a misére. Ivan Dragicevic és felesége Loraine adtak egy darabot az igazi kereszt fájából. Mindig magamnál tartottam. Egy különleges zsebet készítettek ruhámra. Voltak ereklyém Pió atyától, Pádai Szent Antaltól, Szent Mária Gorettitől, Szent Denisiustól a színeszek védőszentjétől. Bőjtöltem. Az üzeneteket folyamatosan olvastam. Minden nap láthattak a rózsafüzérrel kezembem.”³ Amúgy Caviezelt filmezés alatt villámcsapás is érte, de élve megúsza. Csípője kificamodott, tüdőgyulladást kapott és más megpróbáltatásokon kellett átmennie, de mindezeket jelekként értelmezte, hogy végig kell csinálnia ezt a filmet.

Hogyan készült a film? Bizony nem kis vállalkozás volt. A készítés folyamatáról így számol be Vittorio Messori a Corriere della Serra című újságban: „Tulajdonképpen a készítés alatt sokkal több történt mint amit tudunk, és sok minden a lelkiismeretek titka maradt: megtérések, drogtól való szabadulások, ellenségek kibékülése, parázna kapcsolatok felszámolása, titokzatos személyek megjelenése, különleges energia-robbanások, titokzatos alakok, akik leterdelték, amikor a csodálatos Caviezel – Jézus elhaladt, két villámlás is, amelyek közül egy a keresztet érte, de senki nem sebesült meg. A véletlenek pedig jelekként értelmezhetőek: menet közben figyeltek fel arra például, hogy a Madonnát alakító – romániai zsidó származású – Morgenstern színésznő neve németül 'hajnalcsillagot' jelent, amely a rózsafüzér litániájában is szerepel.”⁴

Nézzünk egy pár véleményt is a filmről, hiszen a vallásos világ, sőt még az evangéliumi keresztyének világa is örömmel fogadta megjelenését.

„A film, szerzője számára egy mise.”⁵ – Vittorio Messori.

„...Ha ezt a filmet kritizálnák, valószínű az evangéliummal is azt tennék.” – John Foley érsek, a Vatikán egy képviselője.

„Valahányszor az evangéliumról fogok prédikálni, mindaz, amit láttam szívenben és elmémbe fog lenni.” – Billy Graham evangélista.

„Nem kétlem, hogy ez a film a modern történelem legnagyobb evangélizációs eszköze lesz. Azt gondolom, ha az emberek ezt megnézik, később a templomokba fognak özönlenni, hogy megtudják mi a mélyebb értelme e filmnek.” – Ed Yong, Dallas, lelkész.

„Soha nem láttam filmet, amely ilyen hatással lett volna életemre.” – Del Tacket, „Fókuszban a család” szervezet alelnöke.

„Mélyen megható, erőteljes és felkavaró. Egy olyan film, amelyet meg kell nézni.” – James Dobson, író.

„Kiváló, biblikus – egy mestermű.” – Rick Warren, lelkész.

„Mindenkinek meg kell néznie ezt a filmet.” – Tim LaHaye, író.

Láthatjuk tehát, a dicséret és ajánlás bőven érkezik. Karizmatikusok és fundamentalisták, ökumenikusok és a pápa hívei, Biblia társaságok és univerzalisták mindnyájan ajánlják ezt a kétdimenziós vászonra vetíthető Jézust, aki – ha eddig a Biblia szavain keresztül nem tudott – most így legalább majd betör az emberek életébe.

Az első vetítés a nagyközönség előtt szerdán, 2004. február 25-én történt. Hogy miért pont ezen a napon? Ez a nap hamvazószerdaként ismert a katolikus ünnepekörben. Régen az emberek ilyenkor hamut szórtak a homlokukra és ekkor kezdődött a húsvétig tartó negyven napos böjt. Láthatjuk: Gibson számára az is vallásos jelentőségű, hogy mikor kerül piacra a film.

Még egy utolsó érdekesség. A film összköltsége 25 millió dollár volt és Mel Gibson saját zsebből fizette. Az első forgatási nap bevétele pedig 23 millió dollár körül mozgott. Az első hét bevétele meghaladta a 120 milliót. Második héten pedig már 200 millió dollár felett járt. Remélik, hogy a végső bevétel 300 millió fölött lesz. Nem kis üzlet egy ilyen film. Mít mondjunk erre? Amúgy is gazdag volt ez a színész már eddig is... Nem, többről van szó! E dollármillió jövedelem egy része minden bizonnyal a katolikus vallási rendszer népszerűsítésére lesz felhasználva. Gibson már eddig is bizonyította, hogy a maga

által képviselt szigorú katolikus rendszert kész ilymódon is támogatni, ezért építtetett saját költségen saját templomot. (A pénz tehát nem akadály. A filmezések alatt pedig Mel Gibson Kanadából hozatott papot magának, hogy misézzen neki.) A kérdés tehát ez: Akarjuk-e támogatni a katolikus vallást annyig? Merthogy tudva vagy tudatlanul, a film megnézése által ezt tesszük!

Mit mondhatunk tehát e filmről a Biblia alapján. Két dolgot: a második parancsolatba ütközik és egy hamis vallásos rendszer (római katolicizmus) népszerűsítésének eszköze. Ezért három okot szeretnék adni arra nézve, hogy miért nem javaslom e film megnézését:

1. Jézus kiábrázolása elkerülhetetlen módon hamis képet ad Krisztusról.

Minden Jézus kiábrázolás sajnos egy hazugság. Ezt sokan nem szeretik hallani és a mai képcentrikus, vizuális világban nagyon nehéz kimondani, hogy a jézusképek egy hamis Jézust mutatnak be. Persze, egyesek azt mondják nekünk, hogy egy ilyen jézuskép semmiképpen nem válhat kegyességünk részévé. Nyilván egy római katolikus embernek ez nem jelent gondot, mert a jézusképek eddig is „segítették” az igazi Jézus „meglátásában”, tehát őt nem foglalkoztatja ez a kérdés. Azonban a protestánsok is próbálnak különbséget tenni (horribile dictu!) szórakozás céljából használt Jézus kép és az istenimádatban használt Jézus kép között. De figyeljünk csak arra, amit Billy Graham a híres baptista evangélista mondott: „Valahányszor az evangéliumról fogok prédikálni, mindaz, amit láttam, szívenben és elmémbe fog lenni.” Ha még a nagy igehirdető esetében is összemosszódhatnak a határok, miből gondoljuk azt, hogy az átlag keresztyén a „film Jézusában” nem az ő valódi Megváltóját fogja látni?

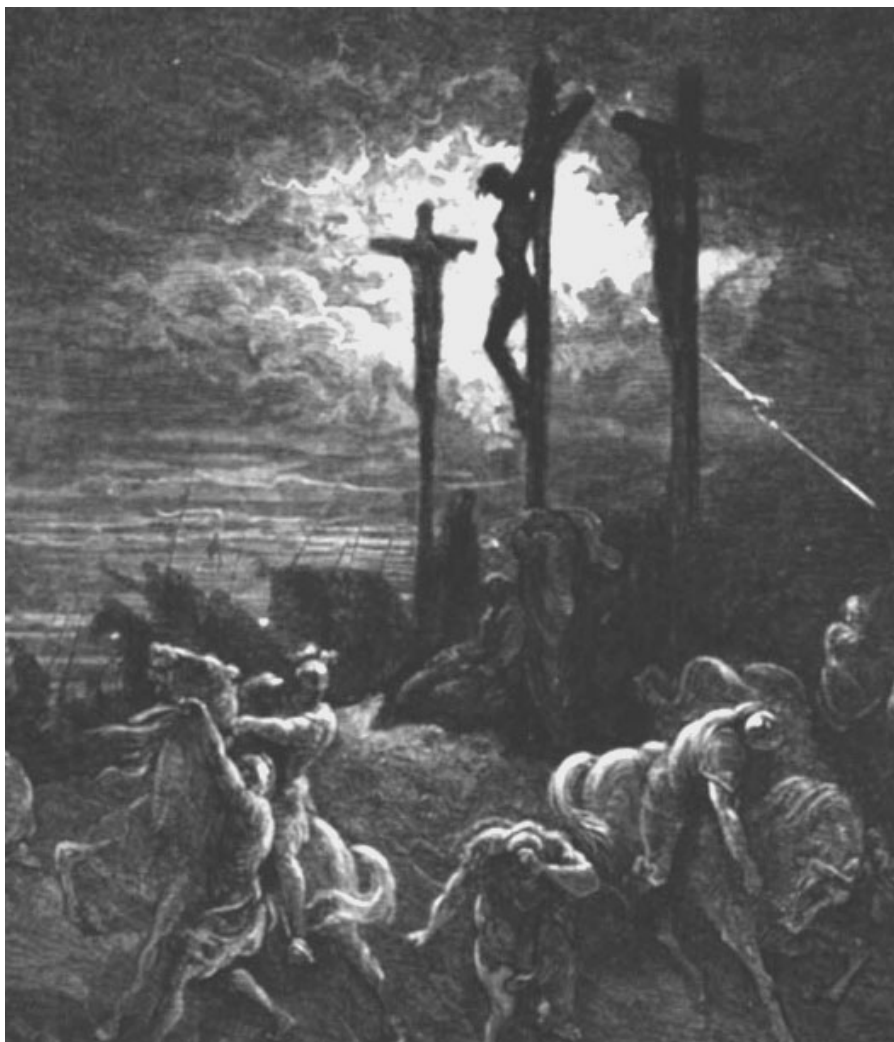
Kétség nem fér hozzá, hogy a film igen hatásos. Az első bemutató napon egy nő szívrohamban meghalt. Másvalaki arról számolt be, hogy húsz perc után ki kellett mennie hányni. Sajnos, a hatásos képek ott maradnak elménkben és ez a kép jelenhet meg akkor is, amikor az Úr Jézushoz imádkozunk.

De nemcsak eme hatások miatt veszélyes kiábrázolni Krisztust, hanem azért is mert a II. parancsolat világosan megtiltja. A Westminsteri Nagykáté így fogalmaz:

3 www.medjugorje.hr/Int%20Caviezel%20ENG.htm 2/21/04

4 www.zenit.org

5 www.zenit.org

109. K: Milyen bűnöket tilt Isten a második parancsolatban?

V:… Tiltja a hamis vallások megtűrését, Isten bárminemű ábrázolását, mindhárom személyről vagy külön bármelyikükről, akár bensőleg a gondolatainkban, akár külsőleg bármilyen teremtmény képmására vagy hasonlatosságára, és tiltja azok minden imádsát, vagy Isten imádsát bennük vagy általuk, továbbá tiltja kitalált istenségek bármilyen ábrázolását, és azok mindenfajta tiszteletét vagy szolgálatát. Tilt minden babonás eszközt, tiltja az istentisztelet megrontását, az ahhoz való hozzátételt vagy elvételt, akár saját magunk kezdeményezésére, akár a másoktól kapott hagyomány miatt, még akkor is, ha az a régiség, szokás, áhitat, jó szándék vagy bármi más ürügyén történik is…

A második parancsolat tehát tiltja mind Isten kiábrázolását, mind pedig kép általi imádatát. Ezt a parancsolatot komolytalanul kezelik a katolikusok azzal, hogy egyszerűen kihagyják azt a tízparancsolatból. Hasonlóképpen járnak el a lutheránusok is, akiknek a ká-

téjában szintén nem szerepel a második parancsolat. Más protestánsok pedig arról beszélnek, hogy csak imádat céljából baj az, ha Jézust kiábrázoljuk. Nyilván nem hiába mutatott rá Kálvin Intituciójában arra, hogy még a pogányok sem voltak annyira naívak, hogy bálványait imádják, hanem ők is csak eszköznek tekintették azokat, hogy jobban imádhassák istenüket. Akkor mi a különbség, ha ma eszközként egy filmet használunk Jézus jobb imádatának elősegítésére? Vajon nem kellene végre megértenünk, hogy igenis a második parancsolat tiltja Isten kiábrázolását még ha az a legnemesebb célból történik is?!

Milyen érdekes továbbá az is, hogy Jézus fizikai kinézetéről egyetlen feljegyzés sem található az Újszövetségben. Tehát a gond az, hogy nincs pontos leírásunk róla. Sőt, a film megerősíti azt a hamis nézetet, miszerint a torinói lepel található képmás Jézus valódi képe lenne. Persze a Biblia olvasása világossá kellene hogy tegye: Jézus nem egy lepelbe volt betakarva, hanem kettőbe,

hiszen a feje külön volt beburkolva (lásd a feltámadás történetet). Innen kezdve nincs mit vitatni a torinói lepel hitelességét, mert nyilvánvaló hamisítvány. Gibson azonban - bevallása szerint – a torinói leplet használta a „pontos” Jézus arckép meghatározására. Mi több, a filmben van egy jelenet, amelyben a leeső Jézus arcát megtörlő ruhán megjelenik Jézus arcképe. Nos, mindezekről a mesés dolgokról csak a misztikusok tudnak, nem pedig a Biblia.

Azt is elmondhatjuk, hogy a korai egyház igen erősen ellenezte a Jézus képeket. Sőt, 753-ban egy zsinaton a képek formális elítélése is megfogalmazást nyert. Ha „képet” akarunk Jézusról, Isten az úrvacsorát adta, amiben emlékezhetünk a mi Megváltónkra, és amely által igazi közösséget tapasztalhatunk meg Vele lelkileg.

2. A teológia, amelyet népszerűsít.

Nem kétséges, hogy ez a film a katolikus teológiát népszerűsíti. Kezdve attól, hogy azt igazolja, helyes dolog kiábrázolni Istent, Máriát is felnagyítva mutatja be. Mária az, aki Jézust a kereszt alatt a klasszikus piéta pózban fogja. A katolikus tanítás szerint ekkor ajánlotta fel Fiát az Atyának. Mária az, aki természetfeletti erők birtokában látja személyes Sátánt, akit a filmben egy nő testesít meg (remélem, hogy a feministák majd tiltakoznak). A filmbeli megváltás pedig igazából csak félmegváltás, hiszen tudjuk, hogy üdvösségünket Jézus úgy élte, mint halála által szerezte meg. Halála által eltörölte a bűn büntetését, és élete által betöltötte a törvényt, amelyet mi sohasem lettünk volna képesek betölteni. A film esetében azonban még a Megváltó halála sincs pontosan bemutatva, mert a testi szenvedéseken túl, hogyan lehetne bemutatni Jézus lelki szenvedéseit? Hogyan ábrázolható az a lelki szenvedés, amelyet a kereszten Jézus akkor élt át, amikor az Atya elhagyta? Hiszen az maga a pokol tapasztalata volt! A válasz az, hogy sehogy. Arról sem beszél a film, hogy Jézus halála Isten bűn elleni haragját engesztelte ki.

Nem meglepő az sem, hogy a film megjelenése után többszáz ezer példányban kelt el a katolikus misztikus Anne Catherine Emmerich műve „The Dolorous Passion of Our Lord Jesus Christ” (A mi Urunk Jézus Krisztus fájdalmas szenvedései). Gibson e művet használta fő inspiráció forrásként a Biblia mellett.

3. Az evangélizáció eszköze a Jézusról szóló igehirdetés, nem pedig a Jézus filmek.

Sokan úgy gondolják, hogy ez a film egy jó evangélizációs eszköz lesz. Azt kell mondanom, Isten a rosszat is fel tudja használni céljai érdekében, de azért senkinek sem ajánlhatom a rosszat. Isten az igehirdetés bolondsága által akarja megtartani az övét. J. Marcellus Kik, a református teológus, így vélekedett Krisztus kiábrázolásáról: „Hát nem segíthet a lelkek megmentésében? Krisztus kereszten függő testét szemlélhetem ugyan egy képen, de az nem mond el semmit számomra. Nem mondja el nekem azt, hogy bűn miatt függött ott. Az én bűneim miatt. Nem mond nekem semmit arról, hogy Ő az Isten Fia. Csak Isten Igéje beszél erről... Isten pedig az igehirdetés bolondságát rendelte a világ evangélizálásának eszközzé.”⁶

Patrick Burks protestáns lelkész pedig így szólt gyülekezetéhez: „Sokan úgy mennek filmet nézni, hogy ez egy nagyszerű és ugyanakkor csodálatos evangélizációs eszköz – pedig ez egyszerűen tévedés. Nem az evangélium az, amely által üdvösséget nyerünk? Alapvetően pedig nem a VALÓDI evangélium az, amely által üdvösséget nyerünk? Akkor hogyan lehetséges, hogy egy nem biblikus, katolikus evangélium üdvözítsen, amely ebben a film-ben bemutatásra kerül? Milyen igazi értéket adhat a valódi hívőknek ez? Ha a Szentlélek, Isten Igéjén keresztül, nem tudja szívünkre helyezni Krisztus szenvedésének és halálának „valóságát” – akkor megteheti-e ezt Mel Gibson?”⁷

Óh bárcsak felbuzdulnánk, hogy meglássuk: nem az a feladatunk, hogy az ilyen filmek eredményére várjunk; nem is az, hogy sekélyes keresztyén tapasztalatainkat ilyen filmek által meg-elevenítsük; hanem az, hogy mi magunk hirdessük Krisztust! És ha már mindenképpen képet szeretnénk adni hitetlen ismerőseinknek Jézusról, óh bárcsak a mi életünk lenne az, amelyre tekintve ők is meglátnának valamit abból a Krisztusból, akit képviselünk.

Bagoly Gyula

6 <http://www.biblebb.com/files/passion.htm>

7 <http://www.biblebb.com/files/pastorpassionltr.htm>

Hitehagyás¹ (1).

Most induló sorozatunknak különös jelentősége van, hiszen Dr. Paul Wells professzor – aki az Aix-en-Provence-i Református Teológia szisztematikus teológia tanára – a hitehagyásról (aposztáziáról) fog értekezni. Ezt a kérdést nemcsak a jelen egyes történései teszik újból aktuálissá (lásd a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem „meleg” ügyeit), hanem általában az evangéliumi keresztyének teológiai tájékozatlansága és tétlensége. Sajnos a mai keresztyének – azon belül a reformátusok is – egyszerűen képtelenek felismerni a hitehagyást, és a hitehagyott egyházi viszonyokat. Ebből adódóan aztán még kevésbé érdekeltek a hitehagyott felekezetek elhagyásában, Krisztus tisztességének védelmezésében és a biblikus szeparációban. De mit cselekszenek majd utoljára?! (A Szerk.)

„Borzadalmas és rettenetes dolgok történnek e földön: A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszésük szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekszenek majd utoljára?!” (Jer 5,30-31)

Manapság elég meglepő, hogy Nyugaton az egyház beteg, vagy legalábbis gyengélkedik, a keresztyéneket azonban egyáltalán nem érdekli, hogyan fajulhatott a helyzet idáig. Még csak nem is diagnosztizálják a bajt, és nem nevezik azt meg.

Ellenkezőleg, úgy tűnik, hogy egyházi berkekben minden a lehető legnagyobb rendben van, a barométer állandóan szép időt mutat, a lelki klímát a kor hangulata határozza meg. Sok közösségben senkit sem aggaszt a hívők számának, a megtéréseknek, a lelkészi elhívást érzőknek és a bevételeknek a rohamos csökkenése. Sőt, létezik egy bizonyos fajta gyanakvás a növekvő egyházakkal szemben: vajon nem történt-e manipuláció, hiszen a megkeményedés kellene, hogy a fő irányvonal legyen. A reformáció szellemiségét követő történelmi francia felekezetekben mindenből szociológiai vagy társadalmi kérdést csinálnak, s intellektüelként értekeznek ezekről.

Hogy is képzelhetnénk el, hogy egy egyház ellen-egyház (hamis egyház) legyen, miközben az aposztázia szót, mely kétség kívül nem túl egyszerű, ki-ejteni sem szabad?² A haladó modernizmus minden igazságot viszonylagosan és szubjektíven kezel. A Tökéletes, a Legfőbb Jó (*summum*) talán nem eb-

ből a világból van, de a maga módján mindenki – a keresztyén közösség éppúgy, mint a pluralista vagy evangéliumi keresztyének – jogosan tart igényt Krisztusra. Nem lenne tisztességes dolog kétségbe vonni felebarátaink hitét. Elvégre mindannyian keresztyének vagyunk. – mondják. Tavaly, november elején például Gene Robinson, az első püspök, akit az Anglikán Egyház nyíltan homoszexuálisnak nyilvánított, a CNN tévécsatornán keresztül meghívta

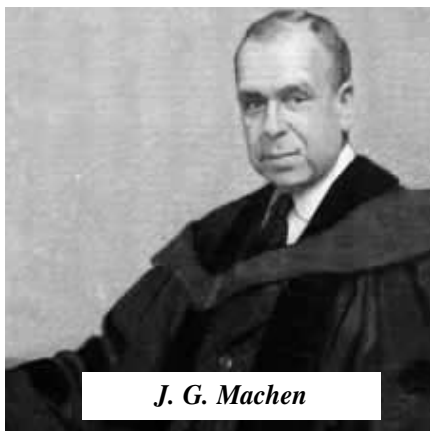
Gene Robinson

az ellene fordulókat, hogy látogassák meg a családját, s nézzék meg, hogy mennyire erkölcsös. Magát az aposztázia szót is már másképpen értelmezik a „keresztyén” körökben.

Helyenként a legapróbb megjegyzés, vagy a legkisebb kifogás, a szeretet abszolút elvének megsértését jelenti,

1 A cikk eredeti címe: *Apostasie, vous avez dit apostasie?* Francia nyelvből fordította: Molnár Marianna.

2 A szó szinte teljesen kihalt a teológiai szóhasználatból. Hogy a protestáns hagyomány nem beszél gyakran hitehagyásról, az többnyire az Antikrisztusra való utalásokkal magyarázható. Kálvin *A Keresztyén Vallás Rendszere* című művében (III.iii.21, IV.vii.24,28), Turretin pedig az *Institutio Theologiae Elencicae* című művében (II. 606-7.o. és I. 365-372.o., angol kiadás) ír az aposztáziáról, ugyanakkor Barth Károly említett sem tesz róla nagy volumenű írásában, a *Dogmatikában*.

J. G. Machen

melyről úgy vélik, hogy méltatlan egy keresztyénhez, s lelki felsőbbrendűség-érzést és gyenge hitet jelez. Ebben az esetben a „ne ítéljetek” elvét úgy értelmezik, hogy nem szabad semmilyen negatív módon viszonyulni mások iránt, mintha az Újszövetség nem javasolná a teológia elhatárolódást, pedig elődeink figyelmeztettek minket erre. Így A. Monod a Francia Református Egyházban, C. H. Spurgeon a XIX. századi Angliában, a Baptista Szövetség hanyatlásakor, valamint J. G. Machen, a Westminster Teológia alapítója, aki szembefordult a modernistákkal az egyesült államokbeli Presbiteriánus Egyházban *Keresztyénység és liberalizmus* című könyvében (1923) zseniálisan bemutatja, hogy a keresztyénység és a liberalizmus két különböző vallás. Machen ezt írja:

„Az mai egyház hűtlenné lett Urához, azáltal, hogy nemcsak tagjai közé fogadott be tömegesen hitetlen személyeket, hanem tanítói (lelkészei) közé is... Ezek az emberek... egyre nagyobb mértékben befolyásolhatják mind az egyház vezető testületeit, mind pedig az egyházi tanítást... A jelen legsürgetőbb kiáltása, hogy ezt a két tábort különválasszuk.”

Ez a mű egy évszázad távlatából sem veszített semmit aktualitásából, mivel a modern liberalizmus elképesztően hűséges marad önmagához, még akkor is, ha a mai etikai tévedések, melyek érintik az evangéliumi embereket is, már más körökben is tapasztalhatók, nem csak az ún. régi liberálisokéban.

A protestáns világban 2004-ben hányan mernék a szavukat felemelni az egyház állapotával, a teológiával vagy az etikai problémákkal kapcsolatban ugyanolyan szigorúsággal, mint azt Machen tette?

I. Meghatározás

„Egyszerűen és szigorúan fogalmazva az igazi aposztázia (hitehagyás) a hit megtagadását jelenti.”³ Aposztázia alatt azt kell érteni, hogy valaki az addig megvallott keresztyén hitén kívül helyezkedik el.⁴ „Megtartván a hitet és a jó lelkiismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek.” (1Tim 1,19) A hitehagyás egy képzeletbeli út végén található, s a lejtőn haladva egy egyszerű hiba is herezissé (tévtanná) változik, és a hittel szembeni általános elidegenedésben mutatkozik meg.

A herezis leggyakrabban egy speciális tanításra vonatkozik, például a Biblia iránti viszonyulásra, a Krisztussal kapcsolatos tanításokra, vagy a Szentháromságra, míg az *aposztázia* az apostoli tanítás teljes tagadását jelenti. A herezis lelki seb, mely elüszkösödhet. John Owen *Az evangélium hitehagyásának természete és okai* című traktátusában (1676) azt állítja, hogy az aposztázia leggyakrabban tévedésből vagy bűnből származó szokásokat és magatartásformákat eredményez.⁵ Olyan mértékben megfertőzi nemcsak a gondolkodást, hanem az egész életet, hogy üdvösségről már csak a legnagyobb óvatossággal beszélhetünk.

A keresztyén antonima⁶ szótárban az aposztázia a tisztasággal van szembeál-

lítva. Az egyháznak, mint tudjuk, jellemzője és küldetése, hogy szentséget tanúsítson: „Legyetek szentek, mert én, az Úr szent vagyok.” Ez az intés és buzdítás az üdvösség egész történetén végighúzódik. Gondoljunk például Jeremiás megdöbbentő próféciáira!

Az individualisták – s valljuk be, hogy mi is gyakran ilyenek vagyunk – bár személyes síkon elég könnyen elfogják a megszentelődést, de közösségi tekintetben már kevésbé tudják elképzelni. Pedig Dietrich Bonhoeffer egy jó illusztrációt adott erre *A közösségi élet* című könyvében, és elég bátor volt ahhoz, hogy mindezt a gyakorlatban is megvalósítsa.

Ha feltételezzük, hogy a „világ” és a „test” az Egyház és a keresztyén ellensége, ebben a gondolatmenetben a herezis az, mikor ezek az ellenségek belépnek, és letáboroznak a mi felségterületünkön. Aposztáziáról pedig akkor beszélhetünk, mikor valaki fellázad és az ellenfél segítségére siet. Ágoston számára Ádám és Éva voltak az első aposztáták, és az emberi nemzetség az ő vétkük miatt, természetéből adódóan hitehagyó lett.⁷ A Jelenések könyvében a Sátán zsinagógája kifejezés (Jel 2,9; Jel 3,9) egy olyan közösséget jelöl, melynek tanai és ezek gyakorlatba ültetése is szemben állnak az igazsággal.

Péter megtagadja Jézust

3 Aquinói Tamás, *Sum. Theol.*, IIa, q.xii.a.1.

4 Apostasia=apo+istamai: elhagyás, átpártolás az ellenséghez, dezertálás, lázadás, ld. ApCsel 21,21; 2Tessz 2,3; Hab 3,12.

5 John Owen, *Művek VII.*, (Edinburgh: Banner of Truth, 1965).

6 ellentétes értelmű szó

7 Kálvin számára, *A Keresztyén Vallás Rendszere* című művében (II.1.4), ez a hiba több, mint aposztázia.

II. Aposztázia egyéni és egyházi síkon

Könnyű aposztáziáról beszélni egyén esetében. Mindenki ismeri például Ézsau vagy Júdás történetét, vagy hallotta Himeneus és Alexander nevét.⁸ (1Tim 1,20) Mindjárt más a helyzet viszont, ha egy egyházzal van szó. Eddig keveset írtak ezzel a témával kapcsolatban.⁹ Vajon mi ennek az oka? Az egyházak mentesek lennének az aposztáziától? Nos, több oka is lehet ennek a hallgatásnak: szemérmesség, toleranciára való törekvés, vagy a szenzációtól való távolmaradás. Pedig a formalizmus minden vallás számára csapda, minthogy az a törekvés is, hogy meg kell védeni az olyan intézményeket, melyek úgymond, az emberek lelki biztonságáról gondoskodnak.

A Bibliában állandó téma Isten népének hitehagyása, az aranyborjú történetétől Jézus figyelmeztetésein át, el egészen Pál apostolnak a zsidó nép helyzetéről adott leírásáig. (Róma 9-11.) A Ószövetség története nem elszigetelt egyének, hanem az egész zsidó nép elpártolásának és árulásának a története. De Krisztusnak is el kellett szenvednie, hogy az övéi elhagyják, mikor magára maradt a Gecsemáné kertben, vagy a Golgotán.

Pünkösöd után, a Szentlélek kitöltésének következtében, a keresztyén egyház megtisztult volna? Bizonyára nem, mivel a hívők továbbra is bűnösök, akik nem mentesek az emberi büszkeségtől és fájdalomtól. A Jelenések könyvének hét egyháza közül csak kettő nevezhető egészséges lelkületűnek.¹⁰ A XXI. században sem világítunk jobban, mint az első évezred gyertyatartói. Vajon nem azért „ízetlenültek meg” a mai keresztyének, mert figyelmen kívül hagyták a Biblia figyelmeztetéseit az aposztázia veszélyeit illetően? (folytatjuk)

Dr. Paul Wells

⁸ A hagyomány, miszerint egyénről és nem egyházzal beszélünk, a karthágói Cyprianusig nyúlik vissza, aki a kérdést a *De Lapsis* című munkájában tárgyalta, majd kiterjesztette azt az egyházra is *De Unitate* című művében (251), megállapítván, hogy az egyéni hitehagyás szakadáshoz vezethet, s az egységet veszélyezteti.

⁹ A. Beugnet cikke a *Katolikus Teológiai Szótár* I. kötetében csak az egyének kérdését, és erkölcsi problémákat érint, de nem vizsgálja meg az egyházi aposztáziát.

¹⁰ Más idevágó igék: Gal 1,6; Gal 3,1; Kol 2,8; Kol 2,18-19. Az Ószövetségben az aposztáziát tárgyaló részek sokkal hangsúlyosabbak. A szövetség elhagyása gyakran házassági hűtlenségként, paráznaságként van bemutatva. A házasságtörés így az aposztázia színönímája. Lásd még Ezékiel könyvének 16. fejezetét.

Iszlám és a Vatikán¹ (1.)

1. Új partneri viszony a muzulmánokkal

Tizenkét nappal a 2001. szeptember 11-i terrortámadás után, a pápa így szólította meg a túlnyomóan muzulmánokból álló kazahsztáni nemzetet: „Egy Isten van.” Majd így folytatta: „Ez egy olyan igazság, amit a keresztyének Izrael gyermekeitől örököltek, és amin a muzulmánokkal együtt osztoznak: az egy Istenbe vetett hit, aki ’a mennynek és földnek Ura’ (Lk 10,21), aki mindenható és irgalmas. Ennek az egy Istennek a nevében fordulok a mély és ősi vallási hagyományokat őrző kazahsztáni néphez.”

A szeretet logikája?

Ezután a pápa egy hamis evangéliumot vázolt fel, mondván, hogy a keresztyének és a muzulmánok feladata a ’szeretet civilizációjának’ kiépítése. Egész pontosan a következőket mondta: „A ’szeretet logikája’ az, amit Jézus is képviselt, arra kérve minket, hogy ezt mindenképp előtt úgy éljük meg, hogy segítünk azokon, akik szükségét szenvednek. Ez egy olyan logika, amely összehozhatja a keresztyéneket és a muzulmánokat, hogy közösen dolgozzanak a ’szeretet civilizációjának’ létrehozásán.” „Csak ez a logika küzdheti le

ennek a világnak a ravaszságait és tehet képessé minket arra, hogy igaz barátságokat kössünk azokkal, akik szívesen látnak majd minket ’az örök hajlékokban’ (Lk 16,9), a menny hazájában.”

A pápa utolsó imája – a keresztyének és muzulmánok közötti partneri kapcsolat létrehozásáért – így hangzott: „Ebben az ünneplésben hadd imádkozzunk Kazahsztánért és lakosaiért, hogy ez a hatalmas nép nemzetségi, kulturális és vallási sokszínűségében erősödjék az igazságban, a szolidaritásban és a békében. Hadd fejlődjön tovább a keresztyének és muzulmánok közötti együttműködés révén, akik naponként egymás oldalán haladva arra kötelezik el magunkat, hogy Isten akaratát teljesítsék.”

Pápai jóváhagyás

A szeptember 11-i katasztrófális események ellenére a pápa megerősítette a Vatikán iszlám felé tett jóváhagyási politikáját. Az *Egyház kapcsolata a muzulmánokkal* című irat így fogalmaz: „Az üdvösség terve azokra az emberekre is vonatkozik, akik elismerik a Teremtőt, ezek között első helyen vannak a muzulmánok, akik vallják, hogy Áb-

¹ Az *Evangelical Times*, 2002. márciusi számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *Islam and the Vatican*. Fordította: Nagy Márta.

rahám hitével rendelkeznek, és velünk együtt imádják az egyetlen, irgalmas Istent, aki az utolsó napokban az emberiség bírója lesz.”

Róma tehát úgy gondolja, hogy a Szentírás Istene megegyezik az iszlám vallás Istenével. Továbbá, nagyra tartja az iszlám erkölcsi életét is: „Az Egyház nagyrabecsüli a muzulmánokat. Ők is az egyetlen, élő, könyörületes és mindenható Istent imádják, aki a menny és a föld Teremtője, és aki az embereknek kijelentette magát. A muzulmánok is arra törekednek, hogy Isten rejtett rendeleteinek alávéssék magukat, úgy ahogyan azt Ábrahám is tette, akinek hitéhez a muzulmánok is buzgón társítják sajátjukat.” „Bár Jézust nem ismerik el istenként, mégis tisztelik Őt, mint egy prófétát; Máriának szintén hódolnak, sőt néha még segítségül is hívják. Továbbá, ők is várakozással tekintenek az ítélet napja elé, valamint a halottak feltámadása után Isten megjutalmazására. Ezért fontosnak tartják a helyes életvitelt, és Istent dicsőítik imádsággal, jó cselekedetekkel és böjtöléssel.”

Gyökeres változás

Világos tehát, hogy a Római Egyháznak az iszlám vallásról kialakult értékelése gyökeresen megváltozott. Róma megszegte azt a bibliai parancsolatot, miszerint ne imádjunk idegen isteneket azáltal, hogy elfogadta a muzulmánok Ábrahám hitéhez való ragaszkodását. Kétségtelen, hogy a muzulmán hit eme szokatlan ártértekelése, egy jelentős változásra utal a Vatikán politikájában. Ezek a hivatalos kijelentések körülteintően vannak megfogalmazva, és céljuk egy új – egymás kölcsönös tiszteletén alapuló – közeledés, a pápaság és az iszlám közötti megértés érdekében. Ez arra mutat, hogy Róma egy új ökumenizmus bevezetését javasolja, amely az iszlám vallást beemelné az új nemzetközi vallásos közösségbe, amelyben Róma elsőbbséget élvezne, mint alapító és idősebbik fél.

Mit utasít el az iszlám?

A keresztyének a szentháromság Istenben hisznek, akiben három személy van. Az iszlám vallás viszont ezt istenkáromlásnak tartja. A Koránban ezt olvashatjuk: „Nem hisznek azok, akik azt mondják, hogy Allah a harmadik személy a három közül; és nincs más Isten,

Muzulmán mecset

mint az egy Isten; és ha nem térnek el ettől a hitetlenségtől, fájdalmas megtorlásban lesz részük.” (Sura 5:73) A Biblia Krisztus keresztre feszítéséről azt tanítja, hogy az a megtértekért hozott áldozat: „Akiben van a mi váltságunk, az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.” (Ef 1,7) Az iszlám vallás határozottan elutasítja Jézus keresztre feszítését. A Korán így ír erről: „Ezt mondják: bizonyosan megöltük a Messiást... Allah apostolatát; de nem ölték meg Őt, sem keresztre nem feszítették, hanem csak úgy tűnt nekik... (Sura 4:157) A Szentírás hirdeti Krisztus istenségét, mint Isten dicsőségének visszatükröződését, és az Ő valóságának képmását. De a Korán csupán Allah egyik apostolává kicsinyíti Jézust: „Ő ti követői a Könyvnek!... ne hazudjatok Allah ellen, hanem beszéljétek igazságot; a Messiás, Mária fia, csupán Allah egyik prófétája.” (Sura 4:171) De Jézus így szólt: „Mielőtt Ábrahám lett én vagyok.” (Jn 8,58) Továbbá: „Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10,30) Ezért a pápa részéről istenkáromlás azt mondani, hogy a Biblia igaz és élő Istene megegyezik az iszlám vallás Istenével.

Harcolni Allahért

János apostol a következőképpen magyarázza a Szentírás Istenének célját: „Ezeket írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok

meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.” (1Jn 5,13) Ez teljesen különbözik az iszlám vallás istenétől, aki harcot, háborút, keresztre feszítést és csonkítások általi büntetést rendel el. A következőkben egy példával szeretnénk illusztrálni azt, ahogyan a Korán az Allahért való küzdelmet mutatja be: „Öld meg őket, bárhol is találj rájuk, üzd ki őket onnan, ahonnan téged kiűztek... ha harcolnak ellened, öld meg őket, ez a hitetlenek jutalma.” (Sura 2:191) Majd ismét ezt olvashatjuk: „Engedd harcolni őket Allahért, mert aki e világi életét a túlvilágiért áldozza, és aki Allahért adja, legyen legyőzött vagy győző; hatalmas jutalomban lesz része.” (Sura 4:74) Majd ismét: „Azok, akik Allah és az ő apostolai ellen harcolnak, és arra törekednek, hogy viszályt szítsanak a földön, meg kell, hogy bűnhődjenek. Meg kell ölni őket, vagy keresztre feszíteni, vagy megcsonkítani. Ez legyen az ő szegyenük ebben a világban, a túlvilágon pedig szörnyű fenyítésben lesz részük.” (Sura 5:33) „Azok, akik hisznek harcoljanak Allah szerint.” (Sura 3:39)

Szeresd ellenségedet

Kifogásként felhozható, hogy az Ószövetség szintén tartalmaz számos parancsot arra vonatkozóan, hogy harcolni kell Isten választottainak ellenségével, és el kell pusztítani őket. Ez kétségtelenül igaz, de a keresztyénség az

Muzulmán harcosok

Ószövetséget az Újszövetségen keresztül értelmezi.

Az Ószövetség háborúi, az Isten által elrendelt időben következtek be a történelemben, és a mindenkori kereszténység harcát jelképezték a szellemi sötétséggel. Nem emberi ellenséggel kell tehát ma harcolnunk. Az utóbbit figyelembe véve Krisztus ezt parancsolta: „Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jót tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Isten fiai lesztek: mert Ő jóltevő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.” (Lk 6,35-36) Bár nagyon sok muzulmán sajnálja, hogy egyesek milyen rémtetteket követnek el az iszlám vallás nevében, mégis tagadhatatlan, hogy ezeket a gaztetteket az iszlám tanítás elfogadja és szorgalmazza. Ezért még a legmérsékeltőbb iszlám vallási forma is összeférhetetlen a Biblia igazságaival.

Róma tanítása megváltozott

Miután hat évszázadon át a Vatikán elítélte az iszlám vallást, és két évszázadig kereszties hadjáratot folytatott a muzulmánok ellen, most szívesen fogadja és mintegy hitelesíti Mohamed vallását. De hogyan támogathat a Római Katolikus Egyház egy olyan vallást, ami tagadja a Szentháromságot, Jézus Krisztus isteni voltát és az Ő evangéliumát? 1095-ben II. Urbán pápa kereszties hadjáratra szólította fel a keresztényeket, hogy visszafoglalják a Szentföldet a muzulmán törököktől. Az Egyház Zsinatán elhangzott beszédének számos verziója maradt fenn. Bár nem lehetünk egészen bizonyosak abban, hogy pontosan mit mondott, mégis az akkori pápai hatalom és II. Urbán szívbéli meggyőződése jól megfigyelhető a következő mondatokban: „Mindazok, akik ezekben a harcokban esnek el, legyen az szárazföldi vagy tengeri ütközet, azonnali bűnbocsánatban részesülnek. Isten által

felruházott hatalmammal fogva adományozom ezt a bűnbocsánatot ezekenek az embereknek.”

A jelenlegi pápa és a Római Egyház támogatja azt a katolikus alaptanítást, mely szerint a római pápák hittel és erkölcssel kapcsolatos megnyilatkozásairól elmondható, hogy azok „természetükből adódóan megmásíthatatlanok.” Mivel a jelenlegi pápa kijelentette, hogy a muzulmánokat hívőknek tekinthetjük, az előbbi tanítás szerint II. Urbán pápa és a kereszties hadjáratot irányító összes pápa gyalázatos eretneknek tekintendő, hiszen ők elítélték a muzulmánokat és ellenük harcoltak! Nyilvánvaló, hogy a Római Katolikus Egyház még mindig egy kameleon szerepet játszik, mivel a II. Vatikáni Zsinat óta felkarolta az iszlámot, és dicséretre méltónak nevezte azt, amit valaha ördöginek és elpusztítandónak ítélt. (folytatjuk)

**Richard Bennett és
Robert J. Nicholson**